

Morzsavár

Cicó és barátai

- mesék -



Írta: Keresnyi Klára
Rajzolta: Gyuk Katalin

A könyvben található mesék kapcsolhatók
Demeter Gáborné: MORZSAVÁR
- Az egymásra épülő szavak világa
- Módszertani kézikönyv az olvasás készségének megalapozásához
című munkájához

Tartalom:

Cirógató mese:.....	6
Cicó megszületik.....	8
Játszótéren.....	10
Cicó almája.....	12
Amikor Cicó nem akart óvodába menni.....	14
Mire jó az orr?.....	16
Miből készül a születésnap tortája?.....	18
Az álmos méhike.....	20
Cicó és a makrancos fészék.....	22
Kicsi nyuszi és a zöldbabpüré.....	24
Rózsa bácsi virágoskertje.....	26
Málnaszedés.....	28
Az elgurult pöttyöslabda.....	30
Amikor Cicó mászni tanult.....	32
Viharos kirándulás.....	34
Cicó és a cirkuszi oroszlán.....	36
Sünpapa szemüvege.....	38
Béka bácsi.....	40
Az elveszett pénztárca.....	42
Az út mellett.....	44
A Béla nevű ló.....	46
Csőfogó kereső mese.....	48
Süni és az űrlények.....	50
A nyomozás.....	52





CIRÓGATÓ MESE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kiscica. Ilyen picike.
Apró kört rajzolunk a pocakjára, a hátára vagy a tarkójára.
Volt ennek a cicának bajsza, orrocskája, két kis füle, hosszú farka,
karmos mancsa.

Mindent mutatunk, vagyis a kérdéses testrészt, a szájak mellett, az orrot és a fület, valamint a fark helyét gyengéden megcsiklandozzuk.

A kiscica egy napsütéses reggelen elhatározta, hogy felmászik az öreg almafára.
Megállt a fa alatt, itt ni,

Körkörös mozdulattal megdörzsölgetjük tenyerünkkel a pici hátát a derekánál.
Nagyot nyújtózott, aztán felugrott a fára, és mászni kezdett felfelé.

Lassan, ujjunkkal sétálva, elindulunk felfelé a baba hátán.

Mászott-mászott, de egyszer csak megcsúszott a karmocskája, és leesett a fáról.

Végighúzzuk kezünket a hátán, s leérünk oda, ahonnan az imént elindultunk. Bátor cica volt, nem ijedt meg. Ismét elindult felfelé. Most már feljebb jutott, de újra lecsúszott.

Az iméntihez hasonlóan jelezzük a kiscica felfelé mászását, egy-egy ujjal lépkedve, majd visszacsúszását, végighúzva több ujjunkat a gyerek hátán.

A kiscica most sem ijedt meg. Újra felkapaszkodott az öreg fa törzsén, s lám, feljutott a legmagasabb ágra.

Megállunk a baba nyakán vagy fején.

Üldögélt odafenn, lógázta a lábát, amikor a fa alól cincogást hallott.

Cin-cin! Barátja, a kiséger állt a fa alatt.

– Szia egérke, gyere fel hozzám! – kiáltott le neki a cica.

– Jövök! – felelte a kiséger, és fürgén felszaladt a fa törzsén.

Ujjunkkal érzékelte a kiséger apró lábainak mozgását.



Arra ugrándozott a nyuszi.

*A derékreszen puhán végigugrálunk az ujjunkkal,
míg a képzeletbeli fatörzshöz érünk.*

– Szia nyuszi! – köszöntötték. – Felmászol mellénk a fára?

Leeresztünk neked egy létrát.

Ujjunkkal jelezzük, ahogy legördül a létra.

– Köszönöm! – örvendezett a nyuszi, s óvatosan felkapaszkodott a létrafokokon.

*Óvatos, kicsit bizonytalan ujjléptekkel felsétálunk a kicsi hátán
a képzeletbeli fatetőig.*

Arra baktatott a lompos farkú róka. Meglátta az ágon üldögélő három jó barátot, és fel akart mászni utánuk a fára. Igen ám, de a cica, az egérke és a nyuszi gyorsan feltekerték a létrát, jelezzük, ahogy a róka megérkezik, majd felszalad az orra előtt a létra, és a róka koma hoppon maradt. Dühösen morgott, aztán elszaladt.

Néhány kört írunk le a képzeletbeli almafa törzse előtt, és elszaladunk.

A három jó barát hangosan kacagott odafenn a fán, zengett nevetésüktől az erdő.

Utánozzuk a három állat hangjait és nevetését.

Később aztán lemásztak a fáról, először a nyuszi a létrán, aztán a kiséger fürge lábcskáin, majd a cica a karmos mancsával, és hazaszaladtak.

Itt a vége, fuss el véle!

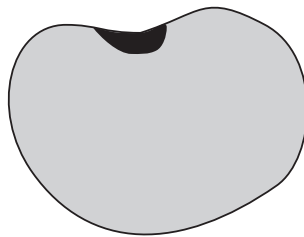
*Mindhárom állat jellegzetes mozgását
(ld. fenn) megjelenítjük az ujjainkkal.*



CICÓ MEGSZÜLETIK

– Az úgy volt – mondta anyu –, hogy először pici magocska voltál itt a pocakomban. Eleinte semmi Cicóformád nem volt. Hiányzott a farkad, a lábad, még a fülecskéd is.

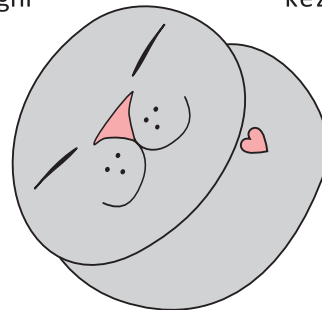
Cicó megpróbálta nélküled. Amit maga elé



elképzelné magát fark, fül és lábak képzet, gömbölyű volt, tényleg, mint egy magocska.

– Először odabenn készülődöttél – folytatta anyukája –, dobogni szíved.

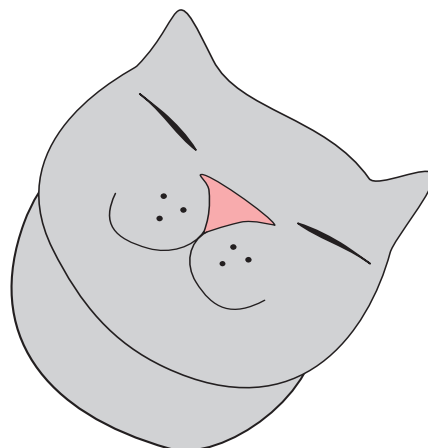
kezdett a



Aztán a magocska tetején fejforma alakult szemekkel, orral, füllel és szájjal, a végén farkinca nőtt, és mint a kicsi rügyek, növekedni kezdtek a lábaid.

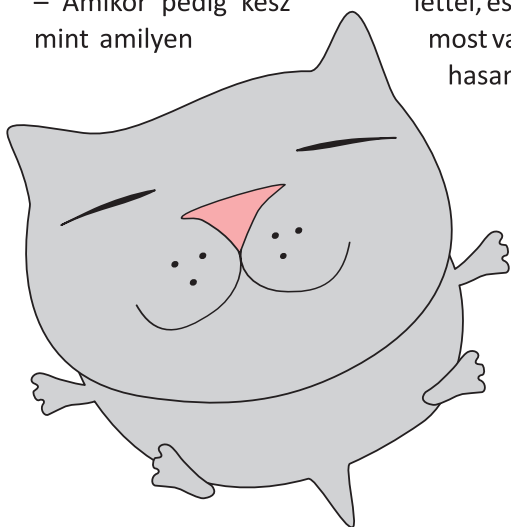
A lábacskákkal pedig kapálóztál, és belülről bökdösted a hasamat.

Cicó felnevetett. Ez vicces! Mikor kicsi volt, megrugdosta bentről az anyukája hasát.



– Amikor pedig kész mint amilyen

lettél, és olyan szép voltál, most vagy, kibújtál a hasamból, megszülettél a világra.



Mindened volt már: fitos kis orrod, kíváncsi szemed, mozgékony füled, karmos mancsod, fúrge lábad és erős farkincád.

– Meg szám is – tette hozzá Cicó -, azzal szopiztam!

– Tejet szoptál, meg hangosan nyávogtál – mosolyodott el az anyukája, és gyengéden megsimogatta Cicó kobakját.



JÁTSZÓTÉREN

Cicóék házától nem messze, az óvoda és Rózsa bácsi kertje között állt a falu játszótere. Nagyon szerették a gyerekek, mert volt hinta, csúszda, dőci, körhinta (amit arrafelé csak söndörödőnek neveztek), homokozó, meg egy hatalmas, árnyas diófára ácsolt vár, melyre létrán és kötélletrán is fel lehetett kapaszkodni. Cicó itt ismerkedett meg két legjobb barátjával.

Úgy történt, hogy a konyha ablakából épp ki lehetett látni a játszótérre. Odaköltözésük után Cicó szívesen üldögélt ott, s nézelődött, hátha lát valami érdekeset. Jó darabig úgy tűnt, nem jár arra senki, de Cicó egyszer csak észrevett két gyereket a homokozóban.

Szeretett volna játszani valakivel, legyőzte féltékenységét, és a kerten átvágva kiszaladt a játszótérre. A két gyerek homokvárat épített. Cicó nem hozott magával se lapátot, se vödört, de azért szívesen besegített volna.

A két gyerek azonban ügyet sem vetett rá. Cicó csúszdázott egy kicsit, a dőcin állva billegett egy darabig, majd felült a körhintára. Végül ráunt a magányos játékra, és bátorságát összeszedve megközelítette a két gyereket.

– Sziasztok! – szólította meg Nyuszit és Sünit. – Mit építetek?

– Várat – felelte Nyuszi.

Süni épp csak felpillantott.

– Játszhatok én is? – érdeklődött Cicó.

– Ez a mi várunk – felelte Nyuszi –, mások nem játszhatnak vele.

Cicó elszomorodva ment vissza a csúszdához. Onnan nézte a gyerekeket.

Milyen jó lett volna játszani!



Süni volt az, akinek megesett rajta a szíve.

– Az utat megépítheted, ha van kedved. Tessék, itt egy lapát.

Cicó már ugrott is. Elkészítette az utat, a z t á n a v á r a t
körülvő vizesárkot,
épp csak egy kis helyet
hagyott a hídnak, hogy
az útról be lehessen
menni, az alá pedig egy
alagutat fúrt.

Nyuszi a tornyokat
csipkézte, Süni a
vár belsejét

alakította, jó sok
az építkezés, de mire

vizesárokka körülvelt, titkos alagúttal



szobával. Sokáig tartott
végeztek, tornyos-csipkés,
ellátott építmény magasodott előttük.

– Hazaszaladok katonáért! – jutott Cicó eszébe, s már loholt is a kerítés felé.

– Kivel játszol, Cicókám? – érdeklődött otthon az anyukája.

– Gyerekekkel – felelte Cicó. – Kiviszem a katonákat, jó, anyu?

– Vidd csak! – mosolygott az anyukája. Az ablakból nézte a játszótér felé szaladó kisiát.

„Meglepem én ezeket a helyes gyerekeket valamivel” - gondolta magában, s már neki is látott a kalács bedagasztásának.

Esteledett, amikor Cicó anyukája megjelent a homokvár mellett.

– Gyertek, gyerekek, mielőtt hazamennétek, meghívlak benneteket diós kalácsra! – invitálta kedvesen Nyuszit és Sünit. – Cicókám,

mutasd meg a barátaidnak, hol

lehet kezdet mosni!



A finomság pillanatok
alatt elfogyott, hiába, a
homokvárépítésben
megéhezik az ember.

Nem tudni, hogy a közös játék vagy
a kalács tette-e, de attól kezdve
Nyuszi, Süni és Cicó
elválaszthatatlan jóbarátok lettek.

CICÓ ALMÁJA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy olyan gyönyörű alma, hogy csudájára jártak a felette elszálló seregélyek. Ez az alma nem másutt, mint Cicó táskájában lapult, mert aznap az óvodába gyümölcsöt vittek a gyerekek.

Cicó a szépséges almát a szomszéd bácsi kertjében látta meg, és annyira megtetszett neki, hogy nyomban el is akarta kérni. De nem kellett szólnia, mert Rózsa bácsi egyből odaajándékozta neki a kicsattanóan gömbölyű, piros gyümölcsöt, amikor észrevette, milyen vágyakozva nézi.

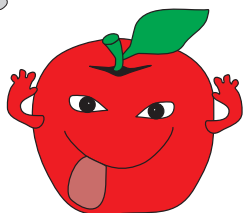
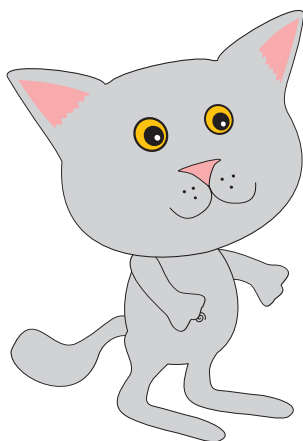
– Tessék, kedveském – mondta neki. – Fényesítsd ki szépre, akkor öröm lesz beleharapni!

Az alma így ott gurult fel-alá Cicó táskájában a törülközője tetején. Beért az óvodába, helyére akasztotta a törülközőjét, az almát pedig letette maga mellé a padra, míg nekilátott felhúzni a benti cipőjét. Hanem az alma ekkor elhatározta magát:

– Engem ugyan meg nem esztek, nem azért vagyok a legszebb! – rikkantott hangosan, azzal legurult a padról.

Cicó a szökött gyümölcs után szaladt. Hanem az alma sem hagyta magát, még sebesebben gurult.

Először bebújt a pad alá. Cicó utána mászott, de a szép piros gyümölcs ismét kicsusszant a kezéből.



Sietve görgött, ugrált tovább, végig a folyosón, aztán bekanyarodott a mosdók felé. Cicó loholt a nyomában, a csapoknál kis híján elkapta, de az alma vizes lett, könnyedén kicsusszant a keze közül, s ismét a folyosó felé vette az irányt. Onnan a kiscsoportosok szobája felé kanyarodott.

A gyerekek meglátták a szépséges, guruló almát és az utána szaladó Cicót, nosza, mindannyian segíteni akartak, ők is az alma után vetették magukat, de az engedetlen piros gyümölcs rájuk öltötte a nyelvét, és ismét így kiáltott:

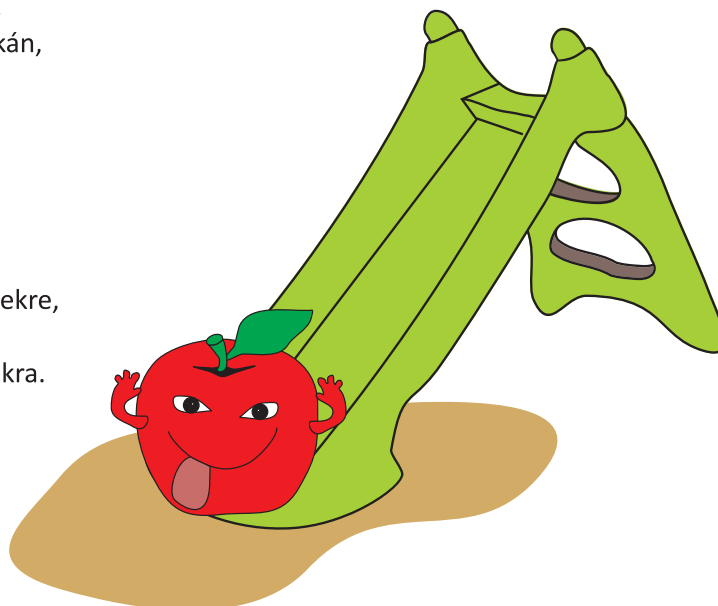
– Engem ugyan meg nem esztek, nem azért vagyok a legszebb!

Gurult az alma, ki a csoportszobából a konyha felé, nyomában a gyerekek, a gyerekek mögött a dadusok meg az óvó nénik.

A huncut gyümölcs nagy vidáman bekanyarodott a konyhába, onnan kigördült az udvarra.

Cicó meg a gyerekek a nyomában.

Az alma először felugrált a mászóknán,
onnan legurult a csúszdán,
belehuppant a homokozóba,
aztán a hinták felé kanyarodott,
felpattant az egyikre,
libbent néhányat előre-hátra,
s onnan öltögette a nyelvét
az őt üldöző gyerekekre és felnőttekre,
végül felpattant a tetőre,
és kajánul vigyorgott az alatta állókra.



Ekkor Nyuszi felkiáltott:

– Nem is szép ez az alma!

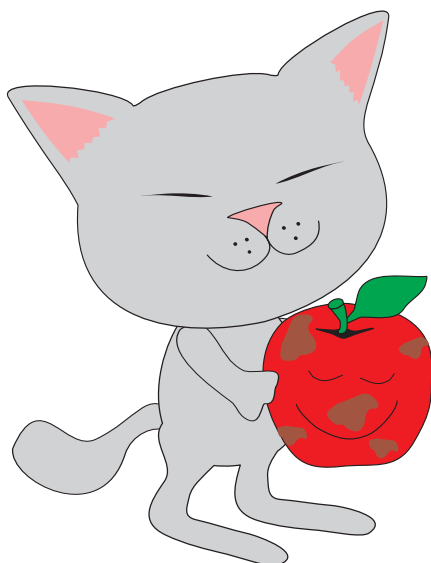
Valóban, Nyuszinak igaza volt,
mert a sok gurulástól, ugrálástól a gyümölcs héja csupa folt lett.

Az alma megnézte magát a csatorna vizének tükreben, és sírva fakadt.

– Foltos vagyok, kopott, nyeszlett, így már senkinek se kellek!

Cicó felé nyújtotta a mancsát.

– Gyere csak ide, nekem így is te vagy a legszebb almám! Rózsa bácsi kertjének a királya! Ugorj a tenyerembe!



Az alma engedelmesen belehuppant Cicó mancsába.

– Na látod, nem csak szép vagy, hanem rendes is –
mosolygott Cicó az almák királyára.

AMIKOR CICÓ NEM AKART ÓVODÁBA MENNI

Cicó a reggeliző asztalnál ült, és morcosan kavargatta a kakaóját.



– Igyekezz Cicókám – biztatta Cicó papa –, hamarosan el kell indulnunk az óvodába!

– Én inkább iskolába akarok járni! – felelte Cicó.

– Járhatsz oda is, de csak később – mosolygott rá Cicó papa.

– Majd akkor, amikor már nem leszel óvodás. Igyad a kakaód, és induljunk! Téged várnak a barátaid, nekem meg be kell érnem időben a munkahelyemre.

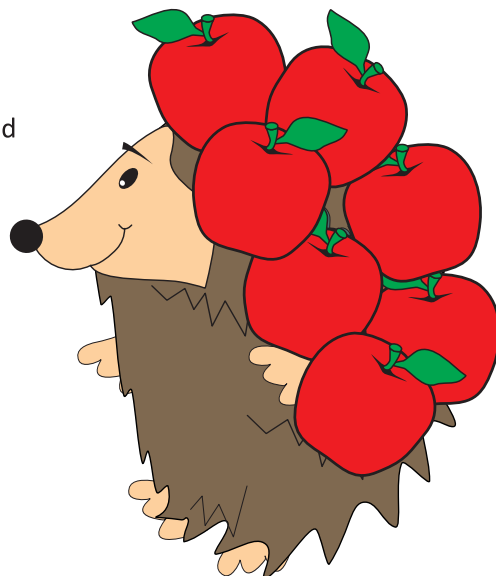
– Nincsenek is barátaim – felelte morcosan Cicó.

– Nyuszi nem a barátod?

– Nyuszi nagyképű. Azt mondta, sokkal gyorsabban szalad, mint én, és bármikor le hagy, amikor csak akar.

– No és Süni?

– Süni meg azt állította, hogy sokkal több almát tud elvinni a hátán mint én, mert ügyesebb nálam.



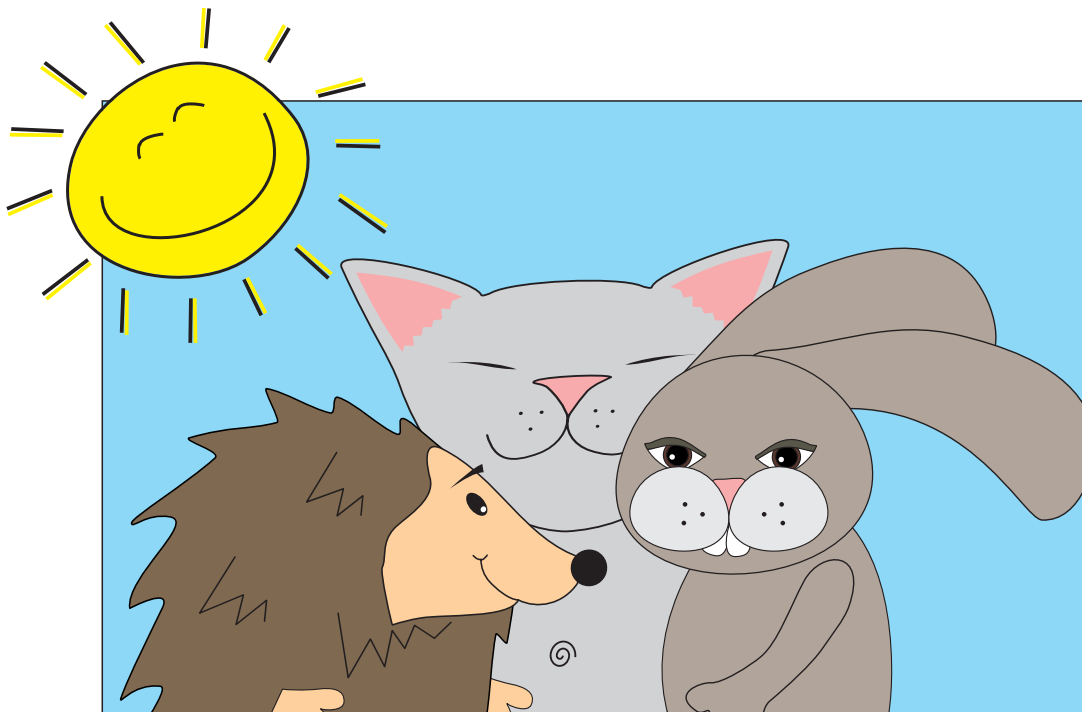
- Cicókám, mindkettőjüknek igaza van. Nyuszi valóban gyorsabban szalad nálad, és Süni sok-sok almát fel tud tűzni a tüskés hátára. De te sem vagy ügyetlen, olyan fürgén mászol a fára a karmos mancsoddal, hogy öröm nézni.

- Mondtam nekik, hogy én mászom a legügyesebben fára, de Nyuszi azt felelte, ne dicskedjek, és akkor csúfolt ki, hogy sokkal gyorsabban szalad nálam.

- Á, szóval így történt! – bólintott Cicó papa. – Tudod, mindenkinek van legalább egy olyan tulajdonsága, amiben kitűnik a többiek közül. A barátságban pedig éppen az a jó, hogy azok, akik szeretik, segíthetik egymást. Te felmászol a fára, ha kell, Nyuszi fürgén szalad, Süni pedig almát visz a hátán. Együtt sokkal többet értek.

- Akkor megmondom Nyuszinak és Süninek, hogy hárman ügyesebbek vagyunk, mint egyedül, jó?

- Az jó lesz! – mosolygott rá Cicó papa. – De most már tényleg mennünk kell! Gyere, húzd fel a cipődet! Indulunk!



MIRE JÓ AZ ORR?

Cicó és Nyuszi a kismedencében pancsoltak.

– Mindig az orromba megy a víz! – panaszolta Cicó.

– Fogd be, akkor nem megy bele! – javasolta Nyuszi.

– Ha befogom, nem tudok úszni a kezemmel! – sóhajtotta bánatosan Cicó.

„Mire jó az orrom?” – gondolkodott el magában Cicó.

Ekkor eszébe jutott, milyen jó illata van Rózsa bácsi virágainak. Persze megoldható lenne, hogy a száján keresztül érezze az illatokat, hisz levegőt venni szájon keresztül is lehet. Aztán meg, amikor megfázik, folyik az orra és eldugul, szerencsére már ki tudja fújni, és nem szívja az anyukája a porszívóval.

Az ám, ha nem lenne orra, el se dugulhatna,
és nem lenne, ami folyjék.

Elfelejthetné a zsebkendőjét.

Sőt, apukája se mondhatná,

amikor kíváncsiskodik,

hogy minek üti bele az orrát.

Az úszásról nem is szólva.



„Nem kell nekem orr!” – határozott Cicó.

Miközben ezen morfondírozott, egyszer csak kedves hang szólította meg a medence mellől:

–Cicókám, Nyuszi, gyertek ki egy kicsit a vízből, lila már a szátok!

Cicó anyukája volt.

Ekkor eszébe jutott, hogy mégiscsak szüksége van az orrára.

Hiszen nincs annál csodálatosabb, amikor egy kiscica anyukája puha szőrébe fúrja az orrocskáját, és úgy alszik el.

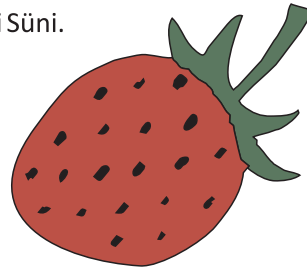


MIBŐL KÉSZÜL A SZÜLETÉSNAPI TORTA?

– Az én anyukám eperből süti a szülinapi tortát! – jelentette ki Süni.

– Az enyém csokoládéból! – mondta Cicó.

– Nálunk túróból van! – jegyezte meg Nyuszi.



A három jó barát percek óta vitatkozott azon, hogy miből készül a születésnap tortája.

Mókuskát szerették volna meglepni valami igazán ízletes süteménnyel, aki másnap ünnepelte az ötödik születésnapját. Végül úgy döntöttek, megkérik Cicó anyukáját, döntse el ő, kinek van igaza.

– Nahát, gyerekek, milyen ügyesek vagytok! Ennyiféle eszetekbe jutott! Tudjátok, nagyon sokféle torta van, és a születésnapjára mindenkinek azt szokták elkészíteni, amelyiket a legjobban szeret.

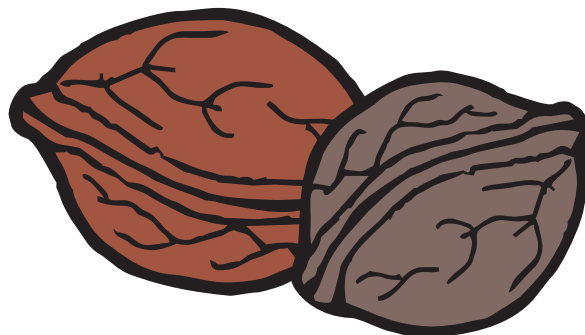
– Akkor készítsünk Mókuskának fociabdából tortát! – nevetett fel Nyuszi.

– Rágós lenne, Nyuszikám! – mosolygott rá Cicó mama. – De talán a diótortának Mókuska is örülne.

– Hurrá, legyen diótorta! – lelkesedtek mindhárman.

– A diótortához először is dió kell – figyelmeztette őket Cicó mama. – A többi hozzávalót megtaláljátok itthon: liszt, tojás és cukor van a kamrában, vaj a hűtőszekrényben. Diót azonban szednetek kell.

A játszótéri kis faház diófáján nem sokkal korábban kezdtek beérni a szemek. A diólevelekkel vegyesen potyogtak, néha el-eltaláltak egy odalenn játszó gyereket. A barátok elhatározták, hogy leverik az érett diót, és összeszednek annyit, amennyi a tortához szükséges.



Hamar összegyűlt a dió. Mindegyikük keze fekete lett addigra. Cicóékhoz vitték a kosarat, kiborították, Nyuszi feltörte a szemeket, Süni és Cicó pedig kiszedték a dióbelet a kemény héjből.

– Hé, ne egyétek meg mind! – háborgott Nyuszi.

– Csak azt esszük, ami különben is lepottyanna – védekezett Süni. – Látod, ez itt, szegény, megbillent az asztal szélén. Gyere, kóstold meg te is!

Mire végeztek a diótöréssel, degeszre tömték a pocakjukat. Cicó anyukája ledarálta a megtisztított dióbelet. Ezután feltörte a tojásokat, Nyuszi pedig kikeverte egy tálban a tojássárgáját cukorral. Aztán beleöntötték a diót, egy icipici lisztet és olvasztott vaját, végül a tojásfehérjéből vert habot, amit Süni kevert ki. Formába töltötték, és betolták a jó meleg sütőbe.

– Nagyon ügyesek vagytok, gyerekek! – dicsérte meg őket Cicó mama. – Meglátjátok, milyen finom torta lesz!

Cicó mamának igaza lett. A torta remekül sikerült. Már csak a díszítés volt hátra.

– Hú! – ámult Mókuska aznap délután, amikor megjelentek a meglepetéssel. – Ez aztán a torta! Éppen dióból, amit annyira szeretek! Hol vettétek?

– Nem vettük, sütöttük! Cicóéknál. Focilabda tortát akartunk, de az rágós. – felelte Nyuszi.

– Focilabdát éppen most kaptam a nagyszüleimtől. Nincs kedvetek kipróbálni? Persze, csak ha megettük a tortát! – nevetett rájuk Mókuska.

Focizni nagy kedvük volt. S meg kell hagyni, a torta megérte a fáradságot. Nagyon-nagyon finomra sikerült.



AZ ÁLMOS MÉHIKE

Cicó a játszótéri hintában ült, és a barátait leste, jönnek-e már. Langyos, kora nyári délután volt, nem mozdult semmi, a fák ágai álmosan bólogtak. A levegőben fű és por illata úszott. Cicó lassan himbálózott előre-hátra, és egy fűszálat rágcsált. Akkor figyelt fel a hangra.

– Zrrr-horr-pityipű! Zrrr-horr-pityipű!

A söndörödő felől jött. Cicó gyanakvó óvatossággal kimászott a hintából, és lopakodva megindult a hang irányába. Nesztelen macskaléptekkel közeledett. A furcsa, vékony kis hortyogás nem maradt abba. A söndörödőnek nevezett körhintában alvó méhecskét talált. Hason feküdt, két apró kis kezét gondosan bedugta a feje alá, s békésen hortyogott:

– Zrrr-horr-pityipű!

Cicó elámult. Soha nem találkozott még alvó méhecskével, csak szorgoskodó, virágról virágra szálló kis rovarokkal. Nem messze, az akácos erdő közelében állt a kaptárjuk.

Az úton éles hangon dudált egy autó, s az alvó méh álmosan pillantott fel.

– ÁÁÁH! – ásított hosszan. – Mi az, hol vagyok?

Cicó kikacagta:

– Még ilyet! Azt sem tudod, hol vagy?

A méhecske sértődötten sóhajtott:

– Persze, hogy nem tudom. Honnan tudnám? Már megint elaludtam, vagyis elnyomott a buzgóság. Sosem lehet tudni, mikor és hol tör rám az álom. Felébredés után győzők hazatalálni a kaptárba. ÁÁÁH! – tette még hozzá.

– A játszótéren vagy. A kaptárt pedig arrafelé leled – intett Cicó az akácos felé. – Hogyhogy mindig elalszol? Sosem láttam még munkaidőben szundikáló méhet.

– Magam sem tudom – vont a vállát a méhecske. – Csak rám tör. Folyton alhatnék. El is neveztek a barátaim Álmoskának. Pedig este, amikor a többiek aludni térnek, nem vagyok álmos, csak amikor dolgoznom kellene. ÁÁÁH! – ásított még hozzá, akkorára tátva a száját, hogy egy oroslánnak is becsületére vált volna.



Cicó gyanakodva kérdezte a kis álomszuszekot:

– Ha nem alszol, akkor mit csinálsz éjszaka?

– Nem túl mulatságos! – legyintett a méhike. – Bóklászom a kaptárban, dudorászom magamban, kicsit ugrálok, meg ilyenek. De rém unalmas, mert mindenki csak hortyog, és folyton rám szólnak, hogy maradjak csendben. ÁÁÁH! Most bezzeg álmos vagyok.

– Tudod mit? – javasolta Cicó. – Egyszer igazán kipróbálhatnád, milyen együtt aludni a többiekkel. Én is utálom, amikor az oviban mindenki elalszik délután, csak nekem nem sikerül. Képzeld csak, nem kellene unatkoznod, és amikor felébredsz, lenne kivel játszani!

– Nem tűnik rossz ötletnek – nyújtózkodott álmosan a méhecske. – Azt hiszem, ÁÁÁH, kipróbálok. Kösz! – intett Cicónak, azzal hazarepült.

Legközelebb egy héttel később találkoztak. Méhecske ismét a söndörödőn üldögélt, onnan integetett Cicónak.

– Szia, Álmoska!

– Szia!

– Látom, most nem aludtál el.

– Már csak néha alszom el munka közben. Egész jól megy az éjszakai alvás. Nem is gondoltam, hogy ilyen egyszerű. Az ember lehunyja a szemét, és kész.

– Ennek igazán örülök – vigyorgott rá Cicó. – Söndörödünk egyet?

– Noná! Te hajtod! – zümmögött Álmoska. Két kis lábával megkapaszkodott a korlátban, és hangosan kiabált, ahogy a hinta körben forogott:

– ÁÁÁÁÁ! MÉÉÉÉÉ!



CICÓ ÉS A MAKRANCOS FÉSŰ

– Fésülködj meg, Cicóckám! Olyan cilámpás vagy, rád sem lehet ismerni – simogatta meg egy reggel kiscicája kócos bundáját az anyukája.

– Nem szeretem a fésűt, húz! – nyafogott Cicó, aki úgy érezte, a fésülködésnek nevezett kíznás nyugodtan várhat másnapig.

– Jól van, drágám – tette le a fésűt anyukája. – Itt hagyom neked a tükör melletti kis asztalon. Átszaladok a boltba. Mire hazaérek, remélem, sikerül megfésülködöd.

Cicó elkeseredetten nézte a csinos, piros fésűt. Felvette, megkísérelte végighúzni a bundáján, de a fésű beleakadt egy gubancba, és rémisztően húzott. Jó időbe telt, mire sikerült kirángatnia a bundájából, és nem csak egy marok szőrt tépett ki, de a fésű két foga is kitört.

„Ennek a fele se tréfa – gondolta Cicó. – Valamit tennem kell. A bundám nyilvánvalóan tökéletes, a hiba csakis a fésűben lehet.”

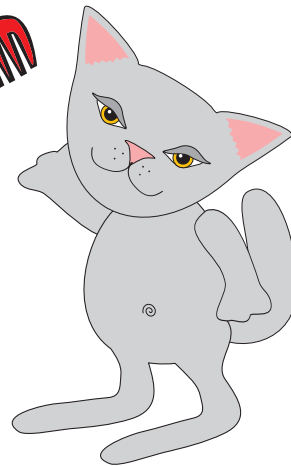
Szemügyre vette a csinos, piros jószágot, és mit látott? Rémisztően sok, sűrűn álló fogat (azt a kettőt kivéve, amely az imént beletört a bundájába).

– Ez a baj – határozott Cicó –, túl sok a foga, azért harap!



Azzal nekilátott megritkítani a fésűt. Nem volt nehéz dolga, addig hajlítgatta egyenként a fogakat, míg azok engedtek az erőszaknak, és kitörték a helyükről. Mire végzett, a fésű már cseppet sem látszott olyan gorombának, így aztán kipróbálta, hogy jobban működik-e. Hanem a kócos kis bundában az még így is elakadt. Cicó haragosan rángatta ki szőréből a makrancos eszközt.

– Még mindig harap! – sóhajtott fel morcosan. – Alakítanom kell rajta!



Azzal kitört jó néhány újabb fogat, míg végül csak kettő maradt, egy legfelül és egy középen.

Most már ment a fésülködés, mint a karikacsapás, többször egymás után sikerült fennakadás nélkül végighúznia a fésűt a bundáján. Elégedetten tette le az átalakított eszközt a kis asztalkára. Cicó anyu nemsokára hazaért a bevásárlásból.

– Jaj, drágám, te még mindig kócos vagy! – fedtte meg fiacskáját.

– Fésülködtem, anyu! – ellenkezett Cicó.

– Ezzel? – emelte fel anyukája a kis asztalkáról a kétfogú fésűt. – Nem csodálom, hogy kócos maradtál! Fogatlan fésű nem jó szerszám. Igaz, nem is húz – nevetett Cicó anyu.

– Én csak azokat a fogakat törtem ki, amelyek haraptak! – tárta szét a karját Cicó.

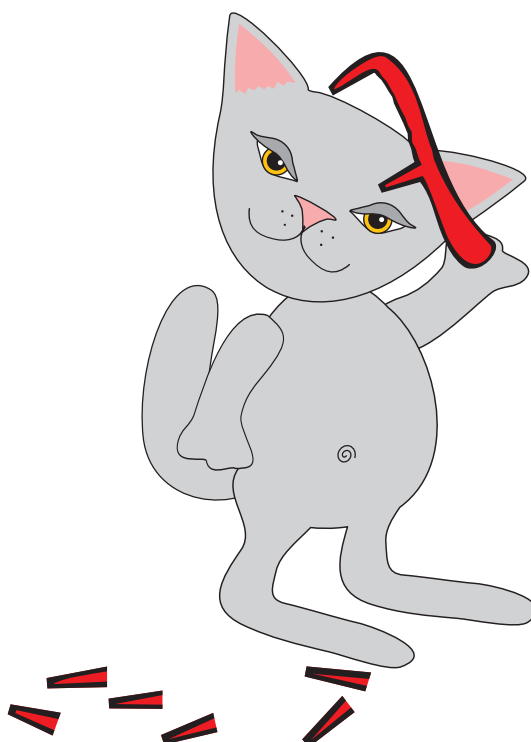
– Mindegy, drágám, látod, kócos maradtál. Gyere, kifésüllek az én fésűmmel, és vigyázunk a gubancokra! Ha nem lesz cilámpás a bundád, figyeld meg, ez sem fog húzni! – Azzal nekilátott, és óvatosan megigazgatta Cicó bundáját.

A fogatlan fésű kikerült a játékok közé, a homokozóba. Egy reggel Cicó épp vonatsínt rajzolt vele a homokba, amikor Rózsa bácsi átkukucskált a kerítésen.

– Hú, Cicókám, nem adnád kölcsön nekem azt a jó kis szerszámot? Micsoda remek sorkijelölő lenne az nekem hagymavetéskor! Napok óta keresek valami hasonlót!

– Hogyne, Rózsa bácsi, odaadom ajándékba. Én készítettem! – büszkélkedett Cicó.

– Nagyon ügyes vagy, kiscica! – mosolygott rá huncut csillogással a szemében a kedves, öreg szomszéd.



KICSI NYUSZI ÉS A ZÖLDBABPÜRÉ

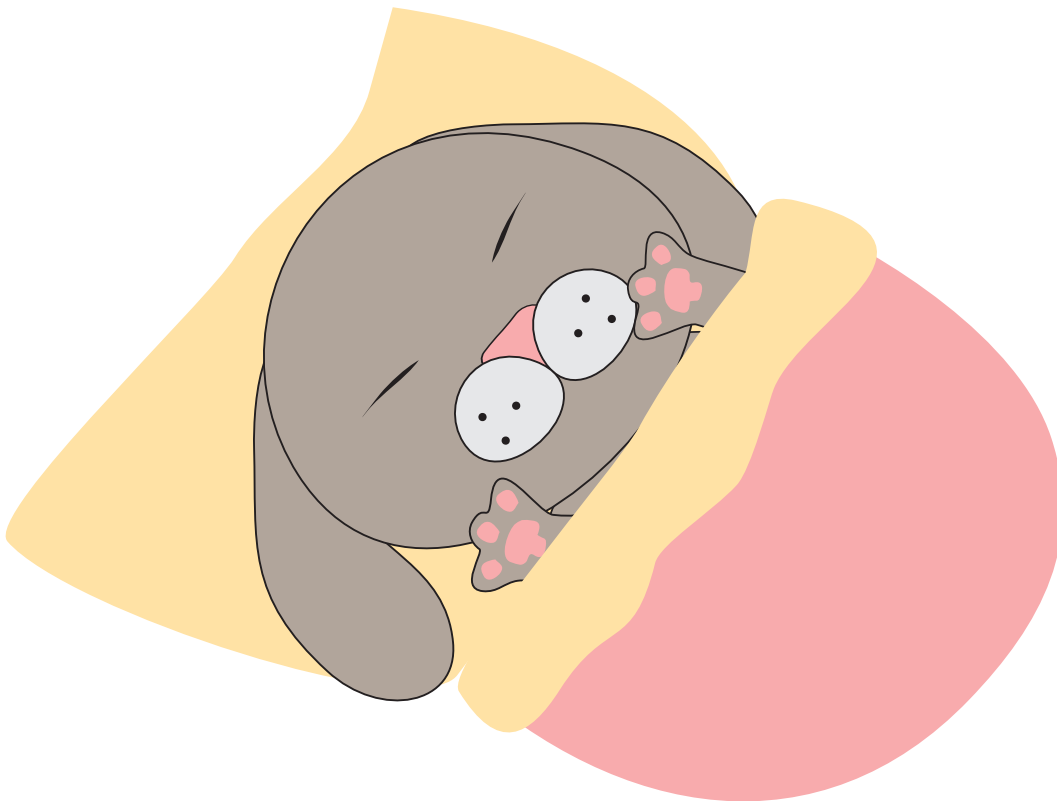
Nyuszinak újabb kistestvére született. Nyusziék sokan voltak testvérek, Cicó irigyelte is kicsit ezért, mert volt bátyja és nővére, valamint öccse és húga is, és náluk sosem volt csend vagy unalom. Nem kellett bekapcsolni a tévét, mert mindig történt valami, ami sokkal érdekesebb volt a legjobb mesefilmnél is. És most Nyuszinak újabb testvére született, büszkén vitte el a barátait, hogy megmutassa nekik a jövevényt. Amikor megérkeztek, Nyuszi anyukája szokás szerint sietett valamerre, csak rámosolygott a fiúkra.

– Jaj, de jó, eljöttetek megnézni Kisnyuszit? Ott van a szobácskájában. Nyuszikám! – fordult a fiához –, nem láttad a tiszta zoknik kupacát, amit reggel hoztam be a szárítóról?

De mire feleletet kapott volna, már el is szaladt.

Kisnyuszi nagyon picike volt. Rendes nyusziformának tűnt, de csak feküdt az ágyában és aludt, nem zavarta, hogy számos testvére fel-alá rohangál körülötte. Aztán, amikor felébredt, hangosan sírt, mire Nyuszi mama azonnal ott termett, kivette az ágyikójából, és a cicijéből megszoptatta. Kisnyuszi ezután ismét elaludt.

– A kisnyuszik mindig ilyenek? – kérdezte Süni. – Sosem beszélgetnek?



– Ne is mondd! – legyintett Nyuszi. – Eleinte egy szót sem szólnak, csak sírnak. Aztán egyszerre hirtelen mászni kezdenek, a lámpára köpik a zöldbabpürét, és szétszedik az összes játékokat, amit nem teszel el. Aztán beszélni kezdenek, s onnantól kezdve soha többé nem hallgatnak.

– A zöldbabpürét...? – értetlenkedett Cicó.

– Anyu mesélte – magyarázta Nyuszi –, hogy amikor kicsi voltam, nem szerettem a zöldbabpürét. Beültetett az etetőszékembe, és megkínált ezzel az étellel. Nem akartam megenni. A nagymamám erre azt mondta, hogy minden rendes kis nyuszika szereti a zöldbabpürét, és majd ő megmutatja anyunak, hogyan kell megegetni engem. A nagymama kedvéért bekaptam egy kanál, két kanál, sok kanál zöldbabpürét, de nem nyeltem le, hanem tartogattam a számban, aztán egyszerre az egészet kiköptem. Anyu azt mesélte, hogy a csillárra is jutott. A nagymamát mindenesetre tetőtől talpig beterítettem. Mindenki nagyon nevetett, és büszkék voltak rám, milyen harcias kisnyuszi vagyok, csak a nagymama nem.

Azóta számon tartjuk, mikor ér el egy kisnyuszi a zöldbabpüré-kiköpős korba.

– És akkor nem adtok neki zöldbabpürét?

– Hogyne adnánk! De ez csak teszt, és a fő kérdés az, hogy elmegy-e a csillárig vagy sem.



RÓZSA BÁCSI VIRÁGOSKERTJE

Cicó a kerítésnél álldogált, s kíváncsian nézte a szomszéd kertét. Rózsa bácsi lakott mellettük, aki azért kapta ezt a cseppet sem férfias nevet, mert övé volt a legszebb rózsakert a faluban. Nem csak rózsákat termesztett az öreg, gyümölcsfái, konyhakertje és virágoskertje is volt, s általában kora tavasztól késő őszig odakinn dolgoztatott a növényei között. Cicó hallotta, ahogy beszélget velük, s látta, milyen gyakran cirógatja őket. Tavaszra járt az idő, Rózsa bácsi kertjében még csak néhány tulipán, jácint és nárcisz bontogatta szirmaikat. Rózsa bácsi odapillantott a kíváncsi kiscicára.

– Szervusz, kedveském! A virágokat nézegeted?

Cicó bólintott.

– Nézd csak, ott egy nyílás a kerítésen, bújj át, bemutatlak nekik!

Cicó elcsodálkozott, ugyan miért kell valakit bemutatni a virágoknak, de azért átmászott a szomszédba. Rózsa bácsi kertjében ösvények kanyarogtak, ezek választották el egymástól a virág- és zöldségágyásokat. Cicó az egyik ösvényen egyenesen a virágokhoz sietett.

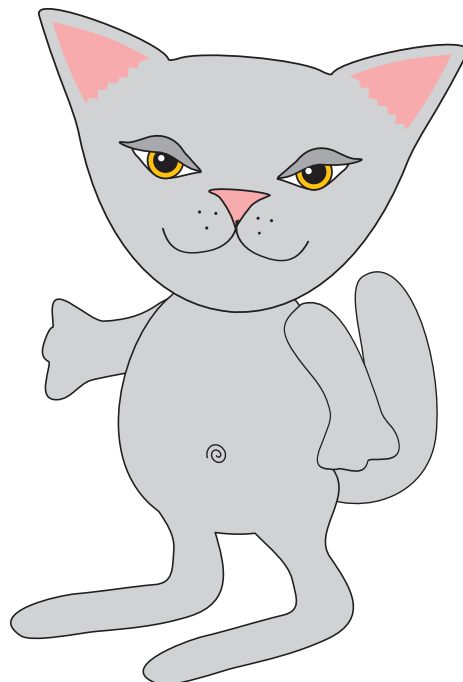
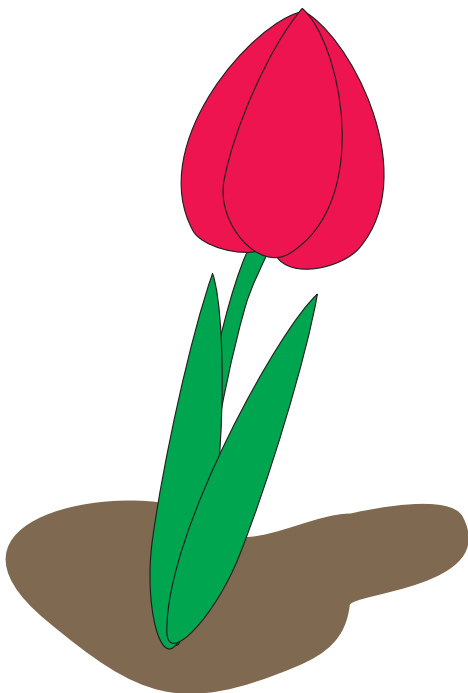
– Rózsa bácsi, miért nem nyitotta ki a szirmát ez a virág? – mutatott egy piros, bimbózó tulipánra. Rózsa bácsi felnevetett.

– Hajjaj, Cicó! A tulipánok a világ leghiúbb teremtményei. Csak akkor tárják ki szirmaikat, amikor már igazán gyönyörűek. Addig zárva tartják bimbójukat, és fészülködnek, szépítkeznek odabenn.

– Szépítkeznek? – csodálkozott Cicó. – Azt meg minek? Hisz ez a tulipán máris csodaszép!

Rózsa bácsi csak mosolygott.

– Tudod, Cicó, a virágok rövid ideig élnek, de azalatt tökéletes szépségükben akarnak mutatkozni. Ez a tulipán csupán néhány napra tárja ki a kelyhét, de akkor ő lesz a legszebb az egész világon.



– Honnan tudod? – csodálkozott Cicó.

– Beszélgetek velük – felelte Rózsa bácsi. – Te szoktál beszélgetni a virágokkal?

– A virágok nem tudnak beszélni – ellenkezett Cicó.

– Gyere csak ide! – intette maga mellé Rózsa bácsi a kiscicát. – Nézd, ez a zöld növény itt a kakukkfű! Simogasd meg!

Cicó végigsimított a zöld leveleken. Váratlanul élénk illat csapta meg az orrát.

Rózsa bácsi mosolygott.

– Érzed, ugye? Köszöntött téged az illatával. Néhány virág a szépségével beszélget, mások az illatukkal. Nekem meg szokták köszönni, ha megöntözöm, megkapálom őket. Nézd csak meg ezeket a virágokat! Mire holnap visszajössz, még szebbek lesznek. Aztán eljön a nap, amikor kibontják szirmaikat, és mosolyogva köszöntenek.

Cicó másnap is, harmadnap is visszatért Rózsa bácsi kertjébe. A tulipánok nagyon hosszú ideig szépítkeztek odabenn a szirmaik mögött, de egy napon kinyíltak, s nevetve köszöntötték a napot és a kerítés nyílásán keresztül érkező Cicót.

– Szervusztok! – köszönt nekik a kiscica.

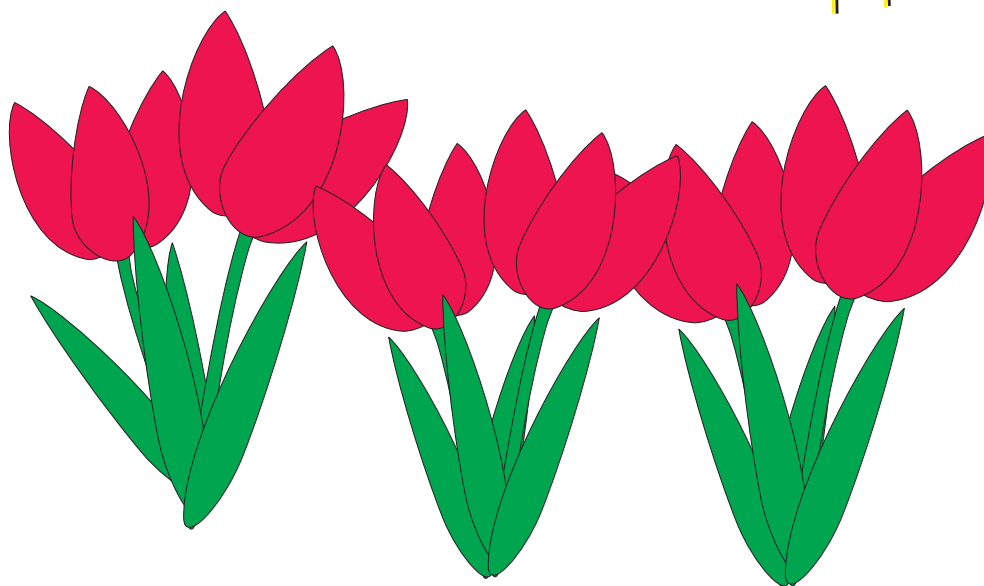
A virágok kecsesen meghajoltak.

– Milyen gyönyörűek vagytok! – ámult Cicó –, mire a tulipánok szerényen billegtek jobbra-balra, és édes illatot árasztottak a kiscica felé.

– Beszélgettek? – érdeklődött Rózsa bácsi.

– Igen – felelte Cicó, s nézte, hogyan szállnak a belül sárga virágkelyhekbe a szédült dongók.

– Most már én is értem, hogy mit felelnek.



MÁLNASZEDÉS

Cicó aznap reggel hátizsákkal indult málnázni a közeli tisztásra, ehhez azonban át kellett vágnia az erdőn. Közel volt a kis rét, melynek a szélén a málna nőtt, igazi őserdőt alkotva. Ösvény vezetett a tisztásig, de Cicó picit félt, mert sosem járt még egyedül az erdőben. Az út magas törzsű, karcsú fák között kanyargott. Vagy kígyózott? Nem is az ösvény kígyózott, hanem egy valódi, bár meglehetősen apró kígyó sietett előtte a fűszálak és kavicsok között kúszva. Cicó megrémült, félt a kígyóktól. Leugrott az ösvényről, meghúzódott egy fatörzs mögött. A kígyócska felkapta fejét a zajra. Hátranézett, és huncut mosollyal szólt oda a kiscicának.

– Tudom, hogy ott vagy, akkor is, ha elbújsz. Felém hozza illatodat a szél – tette hozzá, kinyújtva villás nyelvét. – Ismerlek, anyukád Cica anyu, itt laktok az óvoda melletti házban, ugye? Szoktam vele beszélgetni. Ne félj tőlem, sikló vagyok, és egyáltalán nem harapok. Málnázni megyek ide a szomszéd tisztásra. Már érzem is a zamatos, érett málnák édes illatát. Tudod, nagyon jó a szaglásom.

Cicó beleszimatolt a levegőbe. A kis siklónak biztos nagyon jó lehetett a szaglása, mert ő semmiféle illatot nem érzett, de azért alábbhagyott a félelme. Előmerészkedett.

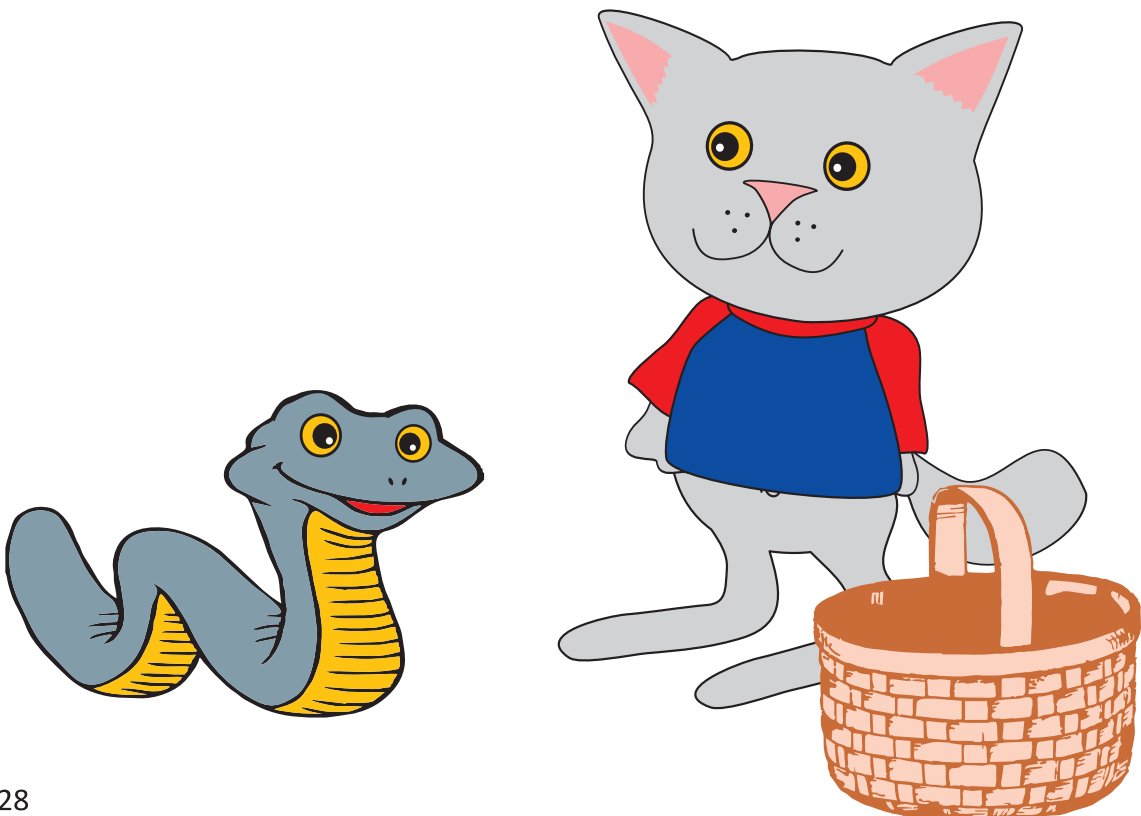
– Én is málnázni indultam, még tálat is hoztam magammal, hogy vihessek haza. Itt van a hátizsákomban.

– Menjünk együtt, jó? – mosolygott rá a kis sikló.

– Rendben – egyezett bele Cicó.

Hamarosan a málnáshoz értek. Igen ám, de a szűrés indák közt valami mocorgott, és nem csak mocorgott, de hangosan, elégedetten dörmögött is.

– Jaj, ez a Medve koma! – sóhajtott fel szomorúan Cicó. – Előbb ideért, mint mi, biztos nem hagyja, hogy szedjünk a málnából! Amilyen hatalmas, gondolom, egymaga akarja befalni az összes gyümölcsöt!



Ebben a pillanatban felbukkant Medve koma bozontos kobakja.

– Szervusztok! – bődült el nagy vidáman. – Ide süssetek, mennyi finom, illatos, édes málna! Jut belőle mindenkinek, gyertek, szedjétek ti is!

Cicó és a sikló odaóvakodtak a medve közelébe, aki szétnyitotta hatalmas mancsát, és megkínálta őket málnával.

– Nézzétek, milyen nagyok és milyen szép pirosak! Gyertek, együnk együtt!

Nekiláttak a málnának, pukkadásig teletömtek a pocakjukat. Cicó megtöltötte a tálkáját is. Indulni készültek épp, az utolsó falat gyümölcsöket kapták be, amikor Medve koma óvatlanul hátralepett. Épp szegény siklóra hágott! A kicsi kígyó meg sem tudott moccanni, a hatalmas medvetappancs eltörte a farkát.

– Jaj, mit tettem, jaj, de ügyetlen voltam! Ne haragudj kedves sikló! Nem akartam, nem akartam! – sopánkodott kétségbeesetten a mackó. – Most mi lesz? Jaj, mit tegyek?

– Vidd el a beteget Bagoly doktorhoz! – javasolta Cicó. – Itt lakik nem messze, talán tudod is hol, a magas bükkfa odvában.

Medve koma hálásan pillantott Cicóra a megfontolt tanácsért, majd óvatosan mancsába kapta a sérült siklót, a másikba felvette Cicót hátizsákoszul, és széleseben rohant a doktor háza felé. Nem keresett ösvényt, nem gondolt a szúrós ágakkal, robogott lélekszakadva árkon-bokron keresztül. Cicó kicsit félt odafenn a mackó mancsában, de bundás barátjuk vigyázott rájuk, olyan sima volt az útjuk, mintha repülő szőnyegen suhantak volna. Alig pislantottak kettőt-hármat, már oda is értek az orvos házához.

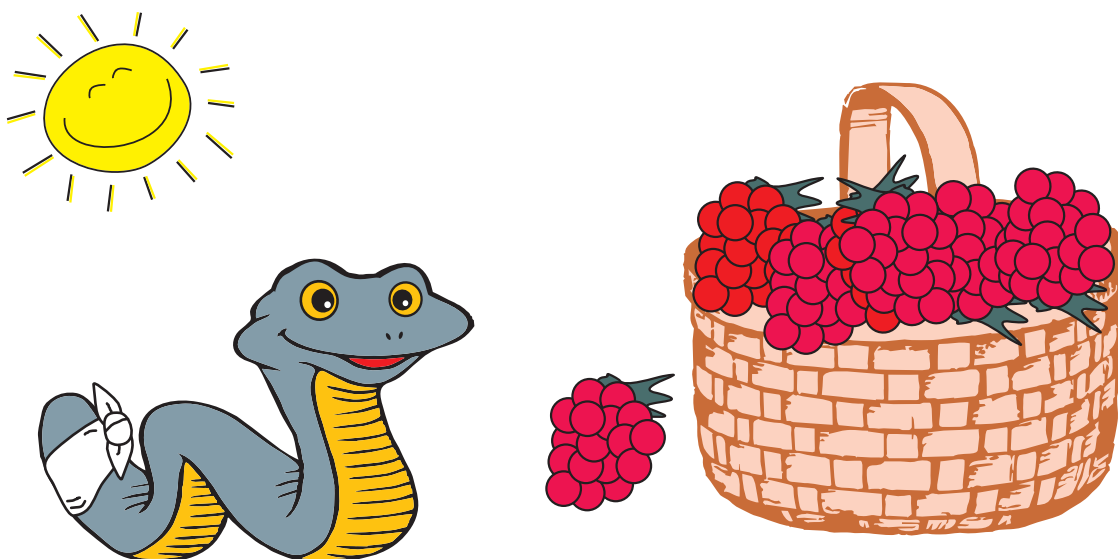
– Ugye nem kapok szurit? – izgult a sikló. – Attól félek!

Bagoly doktor kinevette.

– Szurit nem kapsz, de adok gyógyszert, hogy ne fájjon a sérülésed, aztán helyére teszem, majd begipszelem a farkincádat. Az lehet, hogy egy kicsit fáj majd, nem bánod?

A sikló a fejét rázta, nagyon bátran viselkedett. Nemsokára helyére került a gipsz.

Bagoly doktor meghívta őket, igyanak vele málnaszörpöt a nagy ijedségre, mire Cicó elővette a nagy tál málnát, amit nemrég szedett. Körbeülték a nagy kerek asztalt, és hamarosan nyoma se maradt a finomságoknak. "Milyen furcsa! - gondolta falatozás közben Cicó -, hogy ilyen viharos körülmények között találtam új barátokra."



AZ ELGURULT PÖTTYÖSLABDA

Cicó, Süni és Nyuszi egy reggel focizni indultak a ház melletti tisztásra. Délutánba hajlott az idő, melegen sütött a nyári nap, illatos virágokkal játszott a szél. Egy kapura játszottak, Cicó hátizsákja volt az egyik kapufa, a göcsörtös, öreg vadkörtefa törzse a másik. Süni új labdáját vitték magukkal, gyönyörű piros focit, nagy, fehér pöttyökkel, olyan könnyű volt rúgni, szinte magától talált be a kapuba.

Az első gólt Nyuszi szerezte – naná, ő volt a legfürgébb közöttük – a másodikat is ő, aztán Süni rúgott egy gólt, majd Cicó és Nyuszi próbálták kicselezni egymást. Végül Cicó szerezte meg a labdát, és azon nyomban nagy lendülettel kapura rúgta.

Repült a labda, szállt, olyan szép magasan, és olyan sebesen, hogy alig tudták követni a szemükkel. Átívelt a hátizsák melletti bokros felett, s még onnan is tovább, egyenesen az erdő fái közé.

Jaj, az erdő! Mindegyikük megbeszélte a szüleivel, hogy a tisztáson túlra, az erdő fái közé nem mehetnek, nehogy eltévedjenek a sűrűben. Megígérték a szüleiknek, mielőtt elindultak focizni. Most mi lesz?

Süni mindenesetre sírva fakadt:

– Oda a vadonatúj pöttyös labda!

– Ne sírj már! – bökte oldalba Cicó. – Kitalálunk valamit.

Mondjuk, én átmászom a bokroson, és megnézem, merre lehet.

– Nem mehetsz át! Megbeszéltük otthon, hogy nem megyünk az erdőbe – hüppögte Süni.

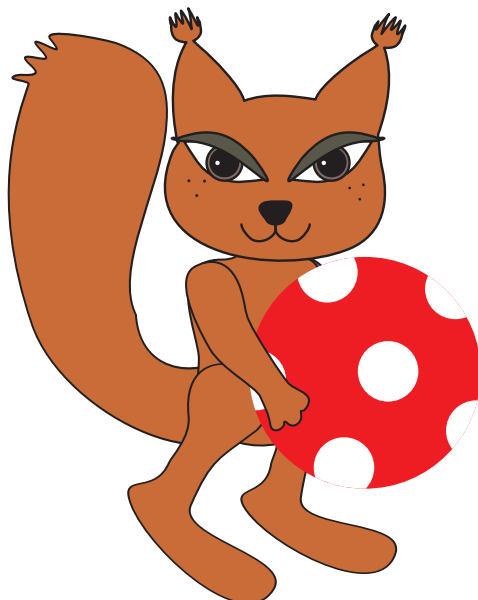
– Akkor én is veled megyek, nehogy eltévedjen! – húzta ki magát Nyuszi. – A nyulak nagyon jól visszatalálnak a tisztásra.

– Nem akarok egyedül itt maradni – szeppent meg Süni. – Megyek veletek!

Így esett, hogy a három jó barát együtt kúszott át a sűrű bokrok szövevényes ágai között. Amikor átértek, látták, hogy a labda nem gurult messze. Ott hevert egy fiatal, karcsú szelídgesztenyefa alatt. Igen ám, de a labda nem volt egyedül! Egy mókusgyerek nézegette kíváncsian.

– Az a mi labdánk! – kiáltott neki Cicó.

A mókusgyerek csak most vette észre őket. Megijedt, felkapta a labdát, és elszaladt vele a sűrűbe.



Süni megint sírva fakadt:

– Kész, elvitte! Az új labdámat! Pedig nem is az övé!

– Ne bőgj folyton! Utána megyek, és visszakérem tőle – vigasztalta Cicó, akinek lelkiismeret-furdalása volt az elvesztett labda miatt, hisz ő rúgta el messzire. – Várjatok meg, mindjárt jövök! – Azzal Mókuska után szaladt.

A mókusgyerek szerencsére épp az orra előtt szaladt fel a labdával egy vastag, odvas fára. Cicó, aki nagyon ügyesen mászott, utána kapaszkodott.

Megállt a mókus mellett.

– Ez a labda Sünié. Miért vitted el? – kérdezte tőle.

– Én is szeretnék egy ilyen labdát! Meg nem is a tietek, én találtam a gesztenyefánál.

– Süni kapta tegnap a születésnapjára. Csak túl magasat rúgtam, és berepült a fák közé. Add vissza, kérlek! Süni nagyon szomorú, amiért elvetted.

A kismókus elkeseredett képet vágott, de azért odanyújtotta Cicónak a labdát.

– Tessék, ha már annyira kell.

– Gyere velünk a rétre focizni! Egy kapura játszunk, de ha jössz, játszhatnánk két kapura.

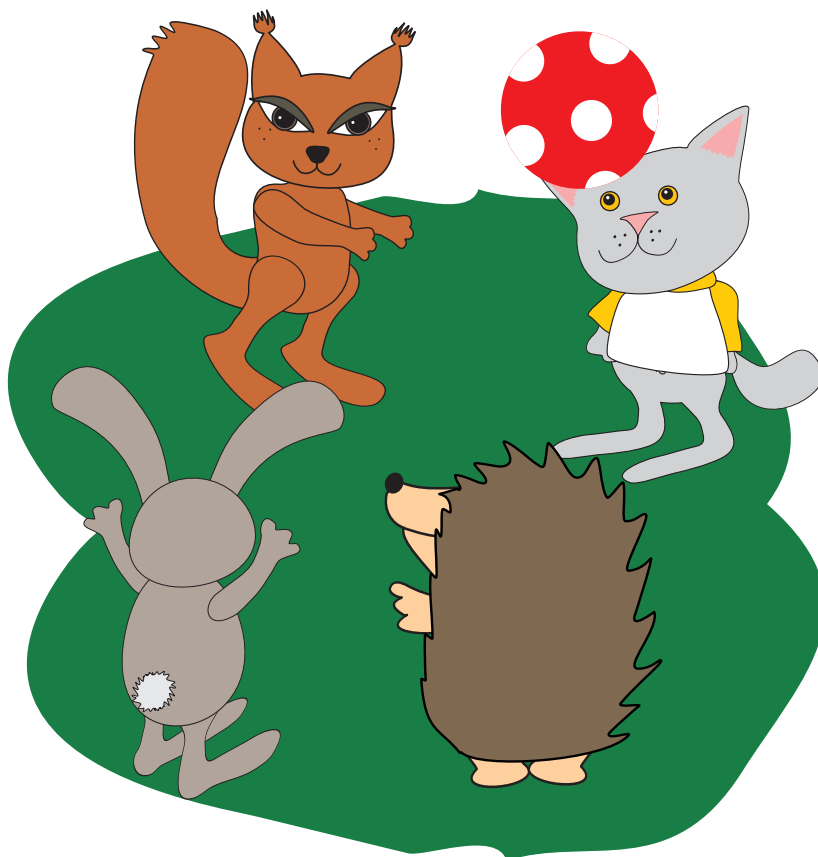
– Anyu nem enged ki a rétre gyedül, azt mondja, veszélyes – szomorkodott Mókuska.

– Minket meg az erdőbe nem engednek a szüleink, szerintük az veszélyes – felelte Cicó.

Ezen elnevették magukat.

– Tudod mit, beszélj meg az anyukáddal, hogy velünk jössz, az új barátaiddal! Akkor biztosan elenged. Visszakísérünk a gesztenyefáig – javasolta Cicó.

A kismókus megkapta anyukájától az engedélyt. Attól fogva két kapura játszottak, és Süni sem bőgött a labdája miatt. Sőt, rúgott három gólt, Nyuszi kettőt, így megnyerték a meccset Cicó és Mókuska ellen. Mégis, mind a négyen nagyon jól érezték magukat!

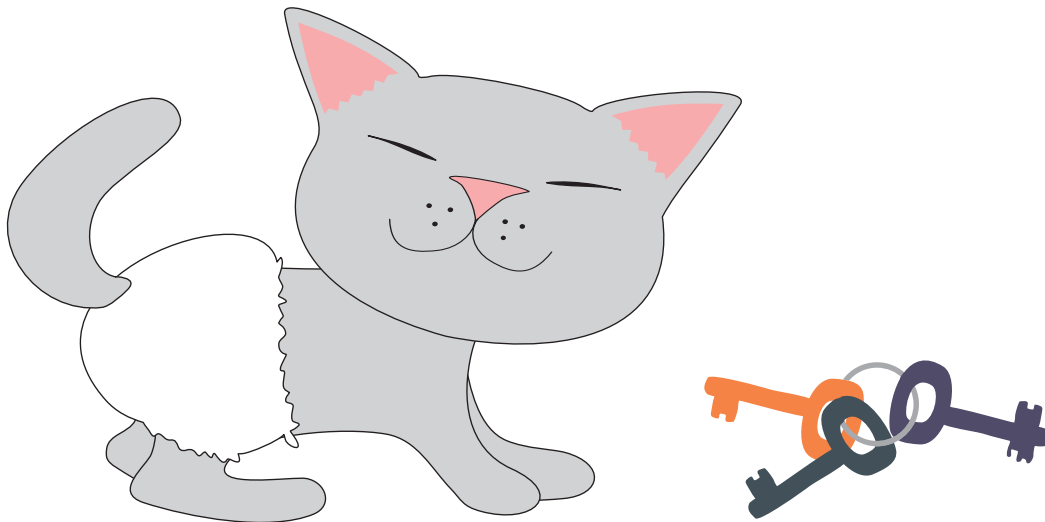


AMIKOR CICÓ MÁSZNI TANULT

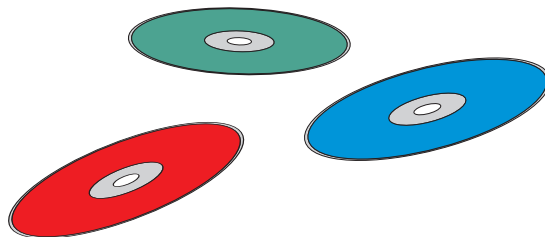
Cicó nem volt mindig óvodás nagyfiú. Először ő is kicsi volt, mint a többi gyerek. Akkor még nem tudott beszélni, pelenkát hordott, és járni is meg kellett tanulnia.

Történetünk idején tehát Cicó mászni tudott csupán, de elhatározta, hogy felfedezi a lakást. Anyukája a konyhában főzte az ebédet, apukája pedig elmélyülten olvasott egy könyvet. Cicó nekivághatott hát a nagy kalandnak!

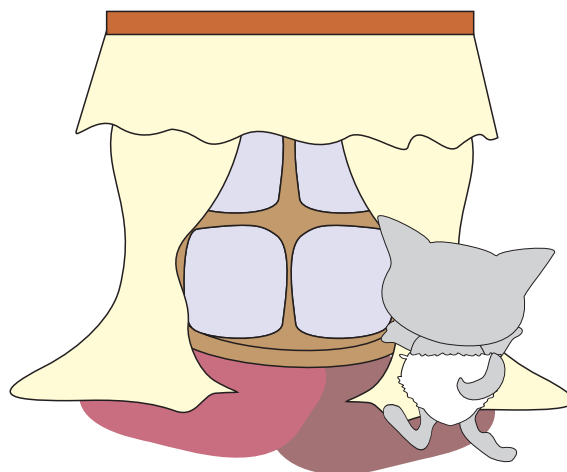
Négykézlábra tornázta magát, és elindult a nagyszobában. Először bemászott az asztal alá. Az asztal alatt megtalálta apukája kulcsosomóját, amit két napja keresett mindenki, régi újságokra lelt, és rábukkant egy kicsit száraz, de azért nagyon finom kenyérdarabra, amit azonnal elrágcsált.



Kimászott az asztal alól, és továbbhaladt a szekrény felé. Szerencsére a szekrény ajtaját nem zárták be, mert így ki tudta szedni az összes CD-t, amit odabenn tartottak a szülei. Nagy halomba pakolt mindent, néhány CD-tartót ki is bontott, és a szőnyegre dobálta a korongokat. Amikor megunt a pakolást, továbbmászott.



Apukája eközben továbbra is elmerülten olvasta a könyvét. Ciccó az ablaknál jó alaposan megrángatta a függönyt. A csíptetők engedtek, a függöny Ciccó fejére hullt. Megijedt, de gyorsan kimászott alóla. „Nem jó játék!” - gondolta, ezért inkább továbbállt. Elért a könyvespolchoz.



Egyenként leszedte a könyveket, aztán talált egy nagy, madaras kötetet, annak letépte a borítóját, és nekilátott egyenként kitépni a lapokat, néhányat meg is kóstolt. Nagyon érdekes, de elég nehéz feladat volt a könyvespolc elrendezése. Ciccó alaposan elfáradt benne.

Amikor végzett a könyvekkel, felkapaszkodott a kanapé mellett, és életében először két lábra állt. Büszke volt magára. Ezt a szüleinek is látniuk kell! Hangosan elnyávintotta magát:

–Miau!

Apukája felpillantott.

–Jaj, de ügyes ez a gyerek! – kiáltotta.

A kiáltásra beszaladt Ciccó anyukája.

– Nahát, milyen ügyes vagy, drágám! – kiáltotta ő is. Aztán körülnézett. – Mi történt itt? Bomba

robbant? – kérdezte Ciccó apukáját,

aki csak most nézett körül.

– Ez a gyerek! – sóhajtotta az apuka.

– Azt hiszem, még nagy felfedező lesz belőle!



VIHAROS KIRÁNDULÁS

Cicó, Nyuszi és Süni Mókuskával indult az erdőbe kirándulni. Mindenkinél volt hátizsák, a hátizsákban finom uzsonna, Nyuszinál csúzli és bicska is, Süni pedig hozott magával madzagot, valamint néhány szép formájú kavicsot, biztos, ami biztos. Hosszú kirándulásra készültek az erdő fölé nyúló sziklakilátóhoz.

– Van ott nem messze egy jó kis fa, óriási odúval! – mesélte Mókuska. – Annak idején apukám egész családja ott lakott. Titkos a bejárat, de én ismerem!

Hajladozó fák alatt vezetett az útjuk. Nyuszi lelkesen ugrándozott, Mókuska föl-fölsiklott egyik-másik fára, Süni kicsit szuszogott, mert elég nehéz volt a hátizsákja, Cicó pedig hol lemaradt, hol előreszaladt, hogy figyelje, merre kanyarodik az ösvény. Madarak repültek el felettük. A balkáni gerlék, akik jól ismerték Cicót, integettek röptükben a kirándulók csapatának.

– Soká érünk még oda? – érdeklődött elpilledve Süni. – Nem gondoltam, hogy végig fölfelé kell menni!

– Azért megyünk felfelé, mert a kilátó a hegy tetején van! – világosította fel Nyuszi.

– Visszafelé végig lejt az út, akkor könnyebb jönni! – vigasztalta Cicó Sünit. – Sőt, ha összegömbölyödsz, gurulhatsz is! – tette hozzá.

– Hogyne, hogy telemenjen a tüském levelekkel! – zsémbelt szúrós kis barátja. – Akkor inkább baktatok.

Beszélgetés közben gyorsan telik az idő, hamarosan megérkeztek a kilátóhoz.

– Hű, de klassz - csodálkozott Nyuszi. – Oda nézzetek, mi az? – mutatott egy tornyos épület felé.

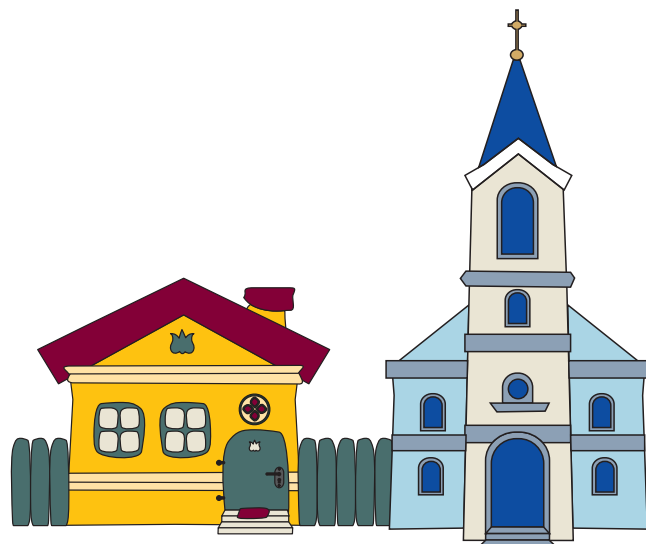
– A templom piciben, nahát! – bámult Cicó.

Mókuska felnevetett.

– Az a templom, csak innen fentről kicsinek látszik. Nézzétek: ott a játszótér, az óvoda, meg Rózsa bácsi kertje! Látjátok a sok fát? Mellette Cicóék háza.

– Nahát! – ámuldoztak mindahányan. – Minden milyen pici lett!

– Gyertek, megmutatom az öreg fát és az emeletes odút, ahol régen a családunk élt! – invitálta barátait mókuska. – Kicsit nehéz felmászni, de majd én segítek. Ott fogunk uzsonnázni. – Erre a gondolatra valamennyien felélénkültek, még Süni is szaporán szedte a lábát.



Hanem, ahogy a fa felé haladtak, a napot sötét, fekete felhők borították el. Megszólalt az erdő is: zörögni, zizegni kezdtek a levelek, faágak reccsentek. Vihar közeledett. Mire a vénséges vén bükkfához értek, az ágakat heves szél cibálta.

– Félek – rezzent össze Nyuszi –, nem szeretem a vihart!

– Én sem – sietett egyetérteni vele Cicó. – Gyorsan bújjunk el valami védett helyen!

Mókuska nem sokat teketóriázott, szaladt egyenesen az odú bokrokkal fedett bejárata felé.

– Gyertek, erre! – mutatta az utat, s elvette Sünitől a hátizsákot, hogy barátja könnyebben felkapaszkodhasson az öreg fa törzsébe vájt kacskaringós folyosón. Szerencsére hamar elértek a biztonságos odúba. Lihegve, riadtan bújtak össze. Furcsa hangokat hallottak odabenn. Először vészjósló nyikorgást.

– Mintha boszorkányok nevetnének – borzongott Nyuszi.

– Csak a vastag faágak hajladoznak – nyugtatta meg Mókuska.

Aztán hangosan dobolni kezdett valami a fa kérgén.

– Ki dobál bennünket közel? – riadt meg Süni.

– Eső dobol a kérgen odakinn – felelte Mókuska. – Mindig ilyennek hallod, amikor odabenn vagy a fában.

Éles fény villant, hatalmas dörrenés követte. Ezt Cicó már felismerte, s így szólt:

– Dörög és villámlik, de milyen félelmetesen közel!

Recsegték-ropogtak, zörögtek a száraz gallyak, ágak, melyeket magával sodort a vihar. Odabenn az odúban mégis biztonságban érezhették magukat.

– Gyertek, együnk, amíg esik odakinn! – javasolta Mókuska. – Legalább gyorsabban telik az idő.

Elővették uzsonnáikat, szépen leterítették Süni hátizsákját, kipakolták az összes finomságot, és megosztották. Úgy elmerültek a falatozásban, hogy észre sem vették, egyre halkabban dobol az eső a fakérgen, s a dörgés is mind messzebről hallatszik. Mire végeztek, odébb állt a vihar. Odakinn minden frissen és nedvesen párologott, s a madarak is újra rázendítettek dalukra. Kimásztak, hazaindultak, s titokban mindannyian nagyon büszkék voltak rá, hogy igazi vihart éltek át, odakinn az erdőn.



CICÓ ÉS A CIRKUSZI OROSLÁN

Cicót cirkuszba vitte az apukája. A kiscica nagyon izgult, sosem volt még cirkuszban. Már az is meglepte, milyen sok gyerek jött el a szüleivel, hogy megtekintse a műsort. A közönség lassan megtöltötte a szürke, porszagú ponyvával fedett nézőtér sorait, majd kezdődött az előadás.

Cicó sokat nevetett, tetszett neki az artisták ügyes figurázása, a bohócok mulatságos tréfái, a zenekar hangos zenéje, és a pocakos cirkuszigazgató vidám szövege. De legeslegjobb az állatok voltak, a kecsesen vágató lovak, az ügyesen ugráló kiskutyák, a hatalmas, lusta, szürke elefánt és a félelmetes oroszlán. Lelkesen megtapsolt mindent.

Az előadás szünetében kimentek a sátor elé, és amíg a többi gyerek az elefánt hátán fényképezkedett, ők sorba álltak apukájával vattacukorért. Cicó figyelmét felkeltette a közelben álló hatalmas, rácsos kocsi. „Biztosan abban lakik az oroszlán!” - gondolta magában, s azonnal tudta, hogy mindenképpen meg kell néznie közelebbről.

– Mindjárt jövök! – szorította meg apukája kezét, és odaszaladt a kettőre.

Amint közelebb óvakodott, észrevette, hogy a kocsi rácsos ajtaja nincs bezárva. Odabentről pisszenés sem hallatszott, s Cicót hajtotta a kíváncsiság: vajon mi lehet odabenn? Becsusszant a nyitva felejtett ajtón, de a félhomályban semmit sem látott. Közelebb lépett, s ekkor óriási csattanással bevágta mögötte a szél a kocsi ajtaját. A csattanásra megmozdult valaki odabenn: a hatalmas oroszlán, akit az imént látott a színpadon. Cicónak inába szállt a bátorsága. Moccanni sem tudott. Most végem van! – gondolta –, az oroszlán biztosan éhes és megesz. Sírva fakadt. Az oroszlán álmos szemmel, értetlenül bámult rá.

– Mit keresel itt? És ha már itt vagy, mi a csudának itatod az egereket?

– Mert félek, hogy megeszel! – szipogta Cicó.

No, ha eddig félt, most aztán igazán megijedt, mert az oroszlán felnevetett, mély, brummogó nevetéssel:

Ha-Ha-Ha-Ha-Ha-Bru-Ha-Ha!



– Mit nevensz ezen? – értetlenkedett Cicó, de az oroszlán még jó darabig csak a könnyeit törölgette a nagykacagástól. Időbe telt, mire meg tudott szólalni.

– Hát azt, hogy én vegetáriánus vagyok. Tudod, ez azt jelenti, hogy egyáltalán nem eszem húst.

– Nem eszel húst? Vegetáriánus oroszlán vagy? – ezen meg Cicónak kellett nevetnie: – Ha-Ha-Ha-Hi-Hi-Hi-Bru-Ha-Ha-Ha-Hi-Hi-Hi – nevetett vékony, kiscicás kacagással. – Én meg féltem, hogy megeszél! Ha-Ha!

Az oroszlán csatlakozott hozzá, együtt hahotáztak. Cicó közelebb lépett hozzá, az oroszlán a mancsába vette és megdicsérte:

– Bátor kiscica vagy, és jót lehet veled nevetni.

Ekkor ért a ketrec elé Cicó apukája, kezében egy szép, rózsaszínű vattacukorral. Láta, hogy Cicó errefelé tűnt el, őt kereste. Kis híján kiesett az édesség a kezéből, amikor meglátta kicsi fiacskáját a félelmetes fenevad mancsában.

– Azonnal tedd le az én kis Cicómat, vagy ellátom a bajodat! – támadt az oroszlánra.

Az oroszlánból kitört a nevetés:

– Hú, Cicó, neked aztán bátor apukád van! Ha-Ha-Ha!

– Apu, az oroszlán a barátom, nem bánt, és egyébként is vegetáriánus.



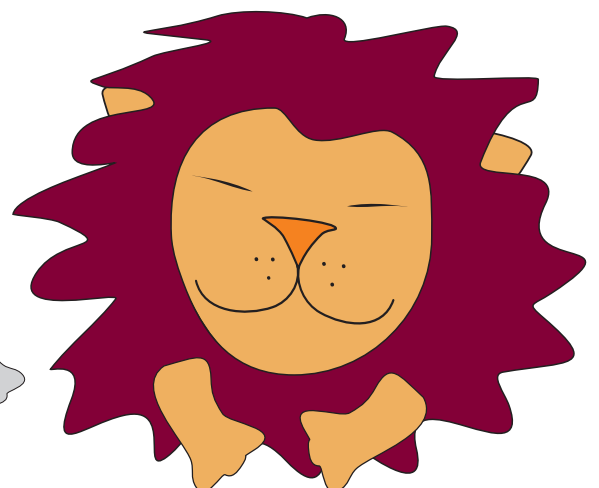
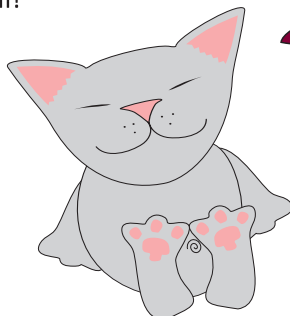
Most Cicó apukáján volt a sor, hogy elkacagja magát:

– Ki hallott már ilyet, vegetáriánus oroszlán!

– nevetett férfias kandúrhangon.

– Ha-Ha-Ha-Ho-Ho-hó! Hi-Hi-Hi!

Az oroszlán és Cicó együtt kuncogtak vele. Hiába, no, mégiscsak nevetséges, hogy egy oroszlán vegetáriánus legyen! Közelgett az előadás közti szünet vége.



Cicó és az oroszlán lelkesen befalták a vattacukrot. Finom volt, az ám! Aztán elbúcsúztak, Cicó az apukájával beült a nézőtérre, és csak ők tudták ketten, senki más, mitől lett rózsaszínű az oroszlán bajsa!

SÜNPAPA SZEMÜVEGE

Aznap délután Süniéknél játszott a három jóbarát. Először társasoztak egy kicsit, majd kipróbálták Süni új építőkockáit, aztán emeltek egy jó magas tornyot, és labdával lebombázták, végül elunták magukat. Nyuszi nem akart focizni, Süninek nem volt kedve Fekete Péterezni, hiába lett volna kedve Cicónak mindkettőhöz. Végül Süninek támadt jó ötlete, fejébe csapott egy régi kalapot, és felkiáltott:

– Én vagyok a vérengző, vaksi, kalapos szörny, bújjatok el, különben végetek!

Nyuszi és Cicó nevetve menekültek előle. Amikor két barátjának már szuszogását sem hallotta, Süni hangosan felkiáltott:

– Felveszem a szemüveget, s megkereslek benneteket! – Azzal orrára illesztette nagyapja fekete keretes olvasószemüvegét, és barátai keresésére indult. Cicóra gyorsan rábukkant a ruhásszekrényben a téli kabátok között, de jó időbe telt, mire felfedezte, hogy Nyuszi az ablakpárkányon áll a sötétítőfüggöny mögött. Nagyon ugrott örömeben, amikor rábukkant Nyuszi búvóhelyére, igen ám, de a szemüveg lebucskázott az orráról, és a földre huppanó Nyuszi épp ráugrott.



– Jaj, a nagyapó szemüvege! – kiáltott fel aggodalmasan Süni, mert az ókularé nagyot reccsent.

– Ne haragudj, Süni, véletlen volt! – szabadkozott Nyuszi.

Felvették a szemüveget, s látták, hogy eltört az egyik üveg.

– Vigyük el Róka bácsihoz! – javasolta Cicó. – Ki van írva az ajtajára, hogy üveges. Ha megkérjük, biztosan tesz bele új üveget.

– Róka bácsi ablaküveget meg képereteket készít – rázta a fejét Süni. – Szemüveget nem csinál. Ebbe különleges üveg kell, olyan, ami nem egyenes.

– Nekünk van otthon görbe üvegünk! – lelkenedett Nyuszi. - Répalikőr van benne, de azt az apu biztos szívesen megissza a szomszéd bácsival.

– Jaj! – nevetett Cicó – képzeljétek el, hogy nézne ki, ha a szemüvegből egy egész répalikőrös üveg állna ki! A nagyapád meg kukucskálhatna a lukon! – fordult kacagva Sünihez.

Nyuszi sértődötten húzta fel a vállát:

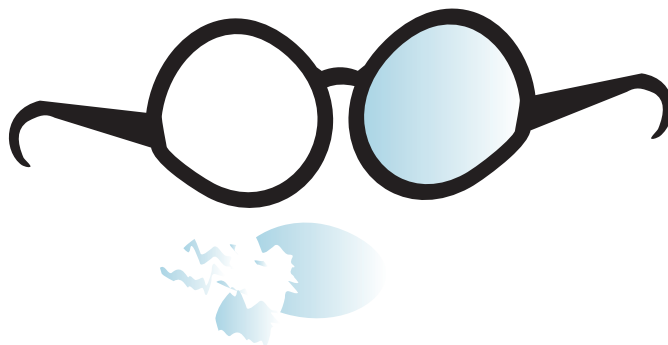
– Én csak segíteni akartam.

– A szemüvegekbe különleges formájú üveg kell, lencsének is nevezik – magyarázta Süni. – Mindenkinek másilyenre van szüksége. Egyszer jártam nagyapóval a szemüvegekészítőnél, ő mesélte. Azt hiszem, megkérem anyukámat, vigye el hozzá megjavítani, mert nagyapapa szemüveg nélkül nem tud olvasni, és olyankor borzasztóan morcos. Mi pedig rendet teszünk, akkor anyu sem lesz olyan mérges, hogy már megint rosszkodtunk.

– Jó! – bólintott Cicó. – Én leszek a partvissal!

– Én a lapáttal! – jelentette be Nyuszi.

– Akkor én vagyok a szemetesvödör, aki lenyel benneteket! – csillant meg Süni szeme, és két barátja nevetve menekült előle.



BÉKA BÁCSI

Cicó az árokparton üldögélt, és az új buborékfújójával játszott. Két karikája volt a játéknak, egy kisebb és egy nagyobb, a nagyobból kis szerencsével hatalmas buborékokat lehetett kifújni, a kisebből rengeteg picit. Az elrepülő színjátészó csodák szikrázva pattantak szét a fűszálak élén: pukk-pukk, bumm-bumm.

– Brekk – hallatszott egy méltatlankodó hang az árok felől. – Ki pukkangat itt? Ki bombáz buborékkal? Fel-há-bo-rí-tó ez a szemtelen viselkedés!

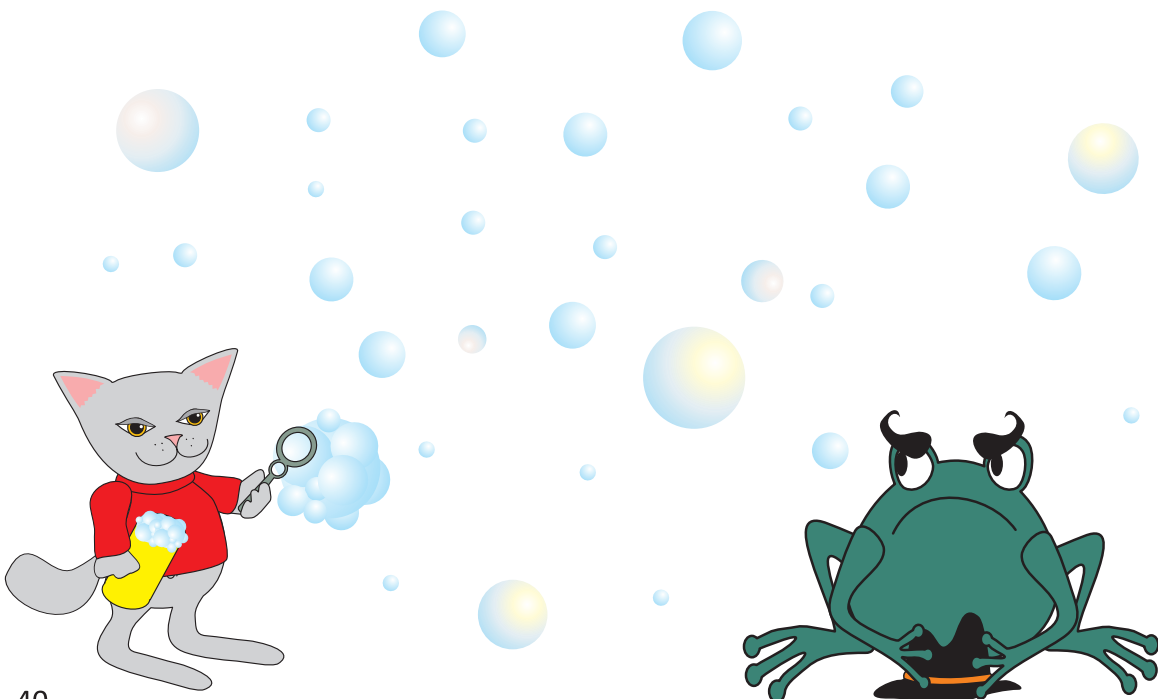
– Bocsánat – szabadkozott Cicó. – Nem tudtam, hogy itt van, Béka bácsi.

A zöld színű béka felháborodva fújta fel a tokáját.

– Hol lennék máshol? Itt lakom! Épp az estebédet megelőző dalra készülődtem, amikor megzavartál a buborék-pukkangatásoddal.

– Ne haragudjon, Béka bácsi, tessék inkább elénekelni azt a dalt! Ha szép lesz, fújok mellé buborékot díszkíséretnek.

– Azt már nem bánom – egyezett bele Béka bácsi. – Tudod, azért éneklünk mi, békák itt az árok partján minden este, hogy szépséges dalunkkal idecsalogassuk a szúnyogokat. Akkor csak kinyújtjuk ügyes nyelvünket, és elkapjuk ezeket a zümmögő fenevadakat. Lehet, hogy a színes buborékokra még többen jönnek.



– Sok szúnyogot megeszik, mire jóllakik, Béka bácsi? – érdeklődött Cicó.

– Nem keveset – bólintott megfontoltan az öreg. – De figyelj csak, mindjárt megtudod!

Azzal rázendített a dalra:

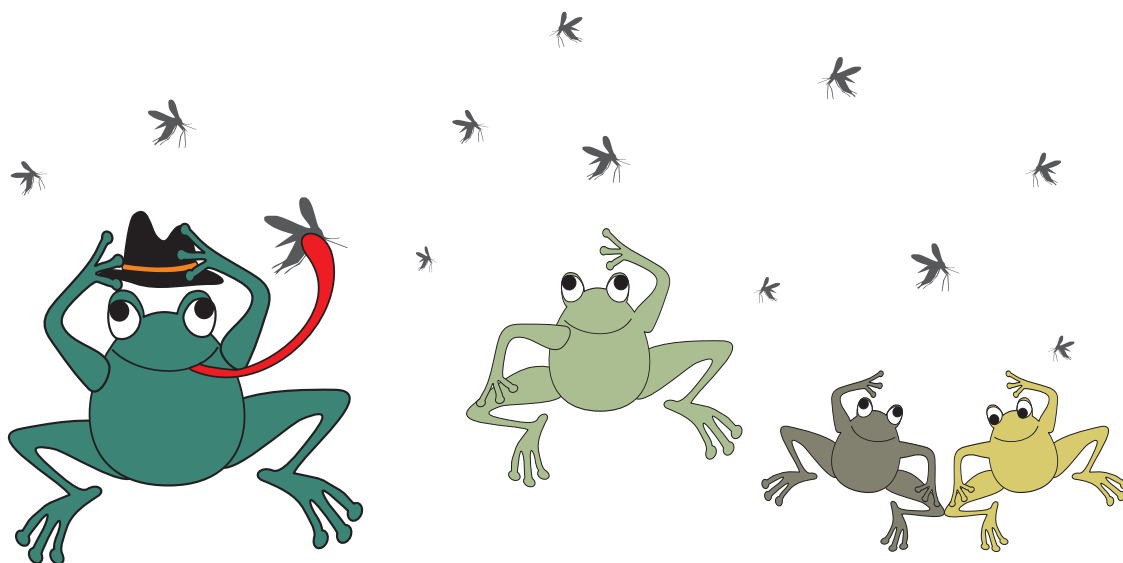
– Brekk, a béka jaj, de szép,
Baldachinos ágya kék,
Felhő-bodros tiszta ég!

Hidd el nekem, sosem túlzok,
Elfogy olykor ötven szúnyog,
Ennyi egy ebéd!
S a béka vígan él.

Cicó álmélkodva figyelte, ahogy az árokpart teljes hosszában számtalan béka csatlakozott az öreg énekéhez. Daluk büszkén szállt a kora nyári estében. Szúnyogok hada rajzott fel a brekegésre, s a zöld kétéltűek ragadós nyelvüket kinyújtva egyik rovarra a másik után kapták el. Cicónak nagyon tetszett, amit látott.

– Fújok nektek buborékot! – kiáltotta a békáknak, akik brekegve helyeseltek.

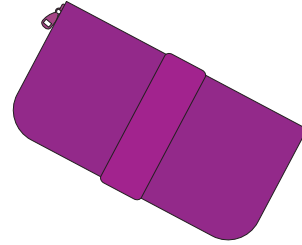
A színes szappanbuborékok tarkán lebegtek a lemenő nap fényében az árokparton kuruttyoló békák felett. Egyik nagy volt, a másik apró, de mind színes és csillogó. Cicó elégedetten látta, hogy a szúnyogok lelkesen gyűlnek köréjük. Egyvalami bizonyos: aznap este minden béka jóllakott.



AZ ELVESZETT PÉNZTÁRCA

Cicó a városba indult anyukájával, aki a kapu bezárása előtt még sorra vette a legszükségesebb holmikat:

– Kabátunk van, táskánk van, labdát, szendvicset tettem el, és innivalót is hoztunk. Indulhatunk, Cicókám!



Cicó nagyon örült, hogy bemennek a városba, mert nagyon szeretett buszozni. Nem kellett sietniük, a megálló a ház közelében állt. Amikor odaértek, és letelepedtek a hársfa alatt álló padra, Cicó anyukája kinyitotta a táskáját.

– Jaj – kiáltott fel szinte azonnal –, nincs itt a pénztárcám! Cicókám, szaladjunk haza, nézzük meg, biztosan ott felejtettem a konyhaasztalon!

Hazaszaladtak, de a pénztárca nem volt a konyhaasztalon.

– Ha itt nincs, akkor csakis a kenyeresnél hagyhattam! – sóhajtott fel Cicó anyukája. – Amikor a zsemlet vettem a szendvicsekhez, letettem a pultra. Gyere Cicókám, szaladjunk el a kenyérboltba! Elszaladtak a kenyérboltba, de a pénztárca nem volt ott.

– Akkor a vegyesboltban maradt, ott vettem szalámit és tejfölt – vélekedett Cicó anyukája. – Gyere kisfiam, nézzük meg!

A vegyesboltban sem látták a pénztárcát.

– Csakis a postán lehet – találgatott tovább Cicó anyukája –, elsőként ott jártam csekkel feladni.



A postán Medve bácsi a fejét rázta.

– Nincs itt pénztárca, de hogy is lenne, hisz ha itt hagyod, nem fizethetél volna vele sem a vegyesboltban, sem a kenyeresnél.

– Igaz – ráncolta a homlokát Ciccó anyukája. – De akkor hol lehet?

Ciccó mama elszomorodott, de a kezdeti ijedelem után hangosan gondolkodni kezdett:

– A postán a táskámba tettem a feladott csekkek mellé, úgy szaladtam a vegyesboltba. A vegyesboltban a csekkek, a szalámi és a tejföl mellé tettem, úgy siettem a kenyereshez. A kenyeresnél a csekkek, a szalámi, a tejföl és a zsemle mellé csúsztottam. Otthon pedig, amikor mindent kipakoltam... Megvan! Betettem a táska legaljára, és arra kerültek a szendvicsek, biztos azért nem találtam az előbb!

Ciccó anyukája a táskája legeslegaljára túrt. Jó mély táska volt. Valóban! Ott lapult a pénztárca. Ciccó mama nagyon megörült.

– Megvan, de jó! Gyere Ciccókám, szaladjunk, még elérjük a buszt!



Épp jókor érkeztek. Ciccó anyukája pedig előhúzta a táska aljáról a szendvicsek alatt lapuló pénztárcát, és megvette a jegyet. Csak magának, mert Ciccó még jegy nélkül utazott.

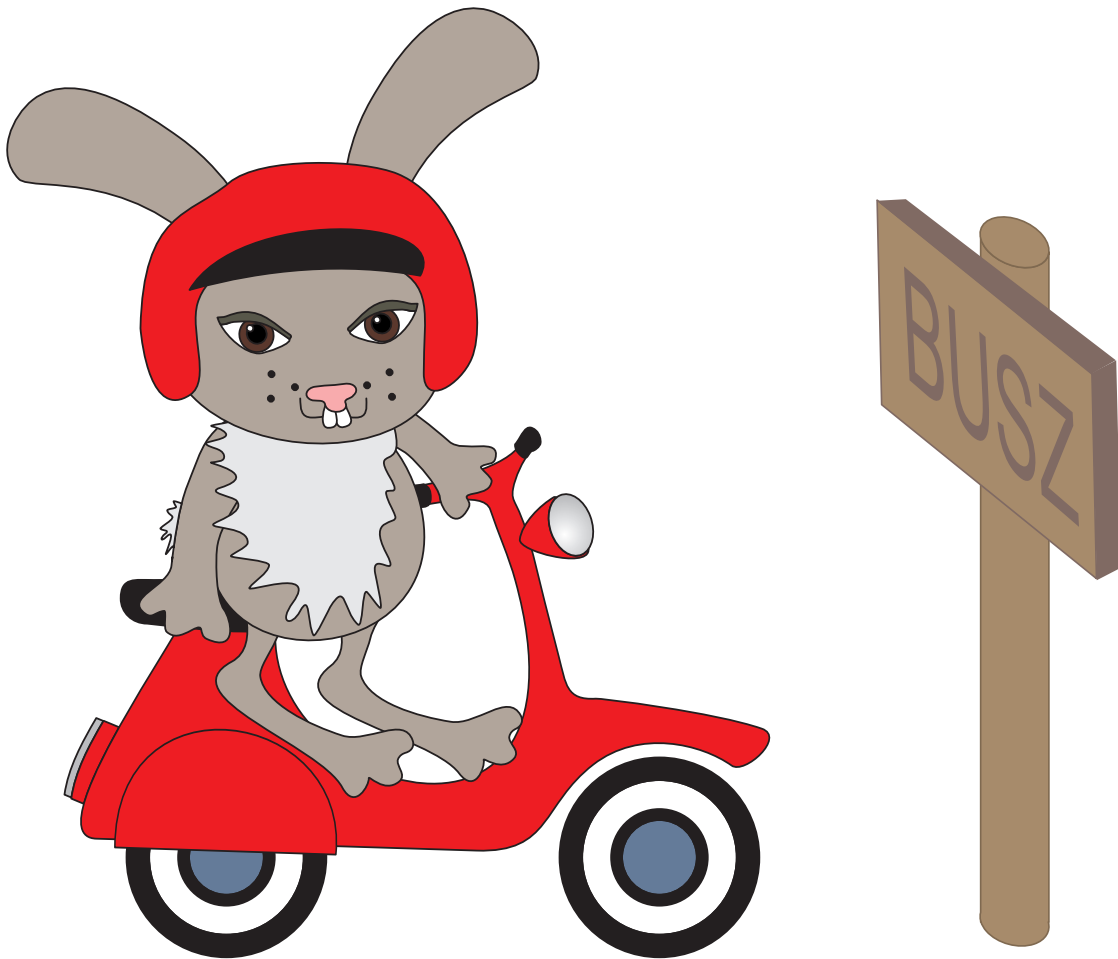
AZ ÚT MELLETT

Nyuszi, Süni és Ciccó a buszmegállóban ücsörögtek. A szemközti jegenyefák hosszú, hús árnyékot vetettek a három jóbarátra. A városból érkező buszt várták, Ciccó unokatestvérét hozta, de mivel számtalan megállóban kellett felvennie és letennie az utasokat, nem lehetett pontosan megjósolni, mikor ér a faluba. A gyerekek nem unatkoztak, mert az elhaladó járműveket nézték, és arról beszélgettek, kinek melyik a kedvence.

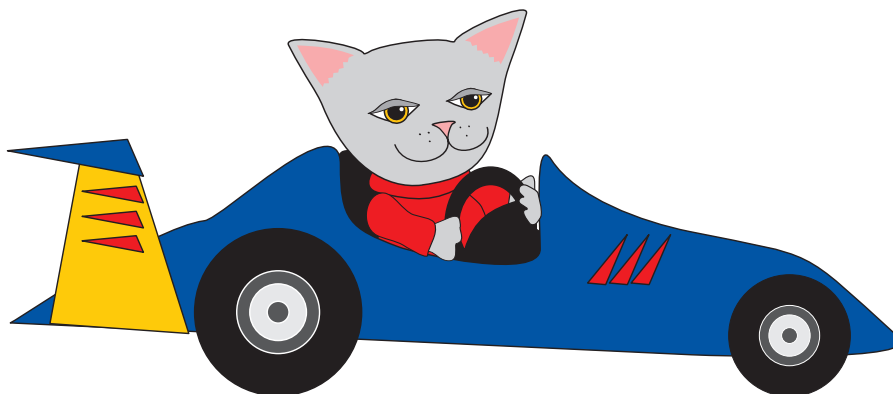
– Én robogót szeretnék! – jelentette ki Nyuszi. – Olyan szép hangja van! Azt mondja, hogy brömm, brömm, bröööm, és az ember füle mellett füttyül a szél, amikor vezeti.

– Nekem a kamionok tetszenek – álmodozott Süni. – Azt hiszem, ha megnövök, kamionsofőr leszek. A hosszú küldetéseken majd az út mellett alszom, a saját autómban! Hűtőszekrény is lesz benne, és amikor fogat mosok, csak kiköpök az ablakon.

– Én versenyautóra vágyom! – jelentette ki Ciccó. – Lenne hozzá a bukósisakom meg a tűzálló ruhám, és olyan gyorsan száguldozhatnék a versenypályán, mint a szél.



– Az se rossz! – sóhajtott Nyuszi. – Tudjátok mit? Autózzunk! – javasolta. – Én megyek a robogóval, megelőzőm Cicó versenyautóját is: viú, brömm, bröööm!



– Én meg jövök a kamionnal, és integetek! – kiáltotta Süni. Brúúúú, vömm, vömm! Most megállok: csíí, fék, bummm. Töltök nektek hideg málnaszörpöt a hűtőből.

– Jövök feléd a versenyautóval! - lelkesedett Cicó. - Hú, de gyorsan! Kanyar, brömm! Pukk! Jaj, baj van, kilyukadt az egyik gumi, defektet kaptam! Segítség! Majdnem felborult a versenyautó, de már ki is ugrottam belőle!

– Hozok neked kereket a robogómmal, várj! – kiáltotta Nyuszi. – Brömm, brömm, már jövök is! Itt vagyok, gyere, szereljük a helyére!

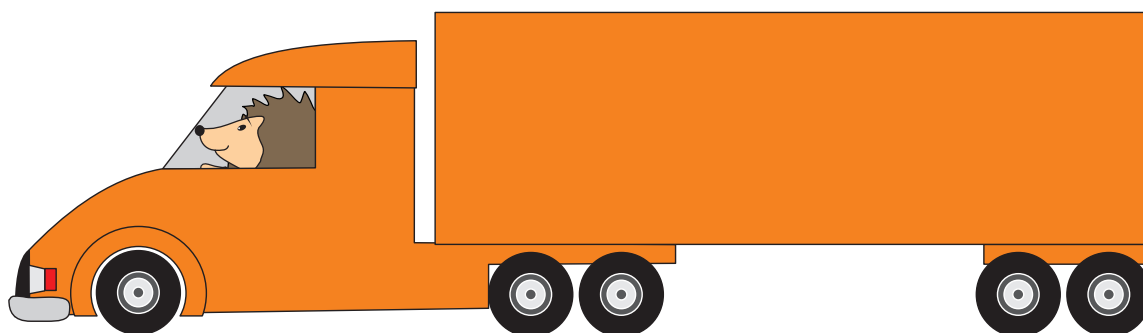
– Kész – jelentette ki Cicó. – Igyuk meg Süninél a málnaszörpöt! Hú, de hatalmas ez a kamion!

Épp beért a busz, mire elfogyott az utolsó korty képzeletbeli málnaszörp a kamion vezetőfülkéjében. A három sofőr lelkesen fogadta Cicó unokatestvérét.

– Sokára jöttem? Mit csináltatok a megállóban, amíg ideértem?

– Autóztunk – felelte Süni. – Megmutassuk?

Választ se várva beindították járgányaikat: brrrrr, viú, rrrrrr, vömm, vöööm!



A BÉLA NEVŰ LÓ

A Béla nevű ló a falu végén lakott Sanyi bácsinál, számos csirke, néhány tyúkocská és két mérges komondor társaságában.

Vidám élete volt, mert Sanyi bácsi kedvtelésből tartotta, nemigen dolgoztatta, s csak nagy ritkán fogta be a kétkerekű kis kocsit elé, leginkább akkor, amikor unokája nála nyaralt, s ezzel a járgánnyal döcögtek le a tóhoz fürdőzni.

Sanyi bácsi azonban egy reggel rosszul lett, mentő jött érte, hogy kórházba vigye, s itt derült ki, hogy egy darabig benn is kell maradnia. Az állatok magukra maradtak. Eleinte aggódtak, mi lesz velük, de a jó szomszédok gyakran jöttek, megetették őket, megsimogatták a mérges kutyasokat, kiengedték kapirgálni a csirkéket és a tyúkokat, összeszedték a tojásokat. Hanem a Béla nevű ló unatkozott. Nem volt kit lelkes nyihogással köszöntenie reggelente, nem nézegethette az ablakon keresztül, hogyan készíti az ebédet öreg gazdája, nem klappolhatott a nyomában, amikor kijött az udvarra tenni-venni.

Gondolt egyet, átugratott a hát a kert végében folyó kis patakon, és elindult a rét felé.

Sétálgatott, elbeszélgetett a nádasban költő kacsamamákkal, meglesett egy vidáman ugrádozó tücsköt, jó darabig bámulta a tojásaikkal serénykedő hangyákat, aztán legelészett egy kicsit a finom ropogós füvecskéből, majd miután jóllakott, elindult hazafelé.

Igen ám, de amikor át akart kelni a patakon, megcsúszott a lába egy nagy, mohával borított kövön, és elesett.

– Nyiha! – jajdult fel kétségbeesetten. – Jaj-jaj! Nyihaha!

S mivel a lába szörnyen lüktetett, lefeküdt a hátára, négy patáját az égnek emelte, és hangosan siránkozott.

Nyuszi, Cicó és Süni kinn játszottak a réten, amikor a szörnyű nagy nyihogás felverte a falu délutáni, álmos csendjét.

– Jaj – riadt meg azonnal Süni – mi ez a hang?

– Hú – borzongott Nyuszi – biztos valami fenevad. Ide tévedt a rétre, és most ordít, az jár a fejében, hogy bekapja, akit meglát.

– Ne beszéljetelek szamárságot – csitította őket Cicó. – A fenevadak nem ordítanak, hanem lesből támadnak. Szerintem ez a valami úgy ordít, mint apukám, amikor véletlenül ráütött az ujjára a kalapáccsal. Gyertek, nézzük meg.

Közelebb óvakodtak, és hamarosan felismerték a Béla nevű lovat, bár nagyon furcsán mutatott, hiszen eddig mindig csak úgy találkoztak vele, hogy lefelé álltak a lábai.



– Miért ordítasz ennyire? – érdeklődött Cicó.
– A lábam, jaj, nagyon fáj a lábam! Nyihaha! – kesergett a Béla nevű ló.
– Amikor kiabálsz, nem fáj annyira? – kérdezte meglepetten Cicó.
– Dehogynem – a Béla nevű ló megsértődött. – Hogyne fájna, nagyon fáj, juj de fáj, jaj, nyihaha, nyihaha.

– Akkor ne kiabálj, mert mindenkit megijeszteszesz
– figyelmeztette Cicó.
– Ha megígéred, hogy csendben leszel,
elszaladok Bagoly doktorért, meggyógyít, meglátod.
A Béla nevű ló elhallgatott.
Nahát, egész jól ki lehet bírni a
lábbfájást kiabálás nélkül, gondolta.



Cicó hamarosan visszaérkezett bagoly doktorral, aki orvostáskájával a hóna alatt repült a patakpartra. Néhány perc alatt megvizsgálta a sérült bokát, borogatást tett rá, és bekötötte.

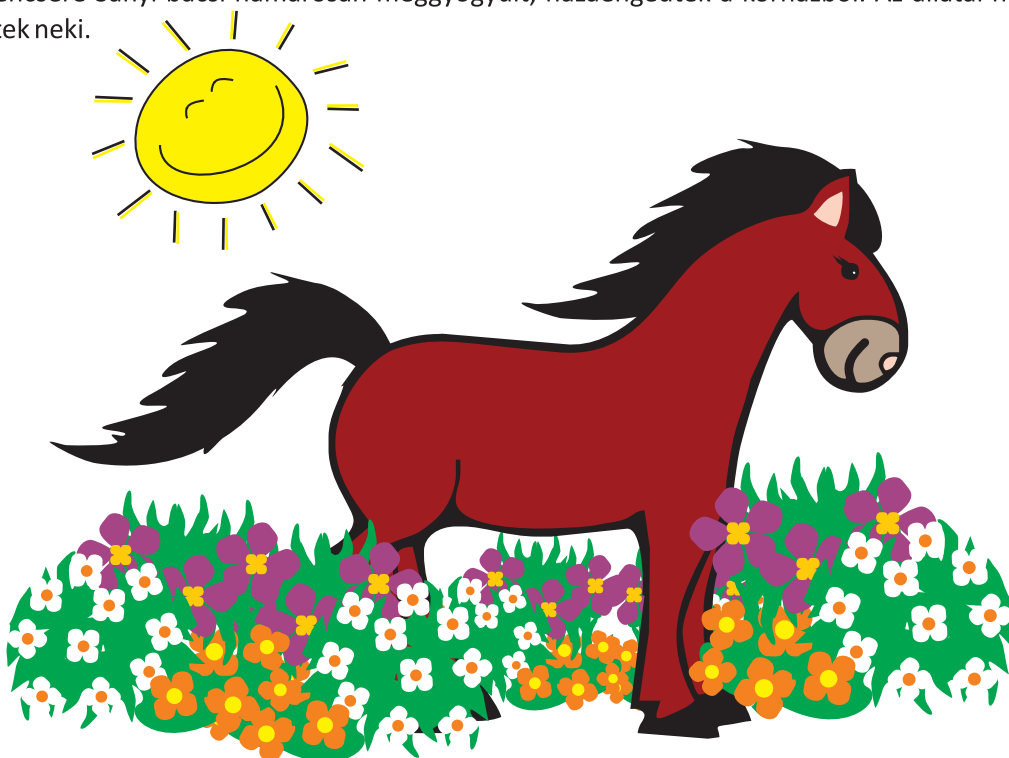
A Béla nevű ló hazabicegett, de szerencsére már nem ordított.

Néhány nappal később, amikor már nem fáj a lába, megkereste a játszótéren szaladgáló Cicókat, szépen odaállt a mászóka mellé, hogy felszállhassanak a hátára.

- Gyertek - mondta nekik -, sétálok veletek, ha felültök. Talán galoppozhatunk is.

A három jóbarát felkapaszkodott a Béla nevű ló hátára, és bejárták az egész falut. Vidám dolog lovagolni!

Szerencsére Sanyi bácsi hamarosan meggyógyult, hazaengedték a kórházból. Az állatai nagyon örültek neki.



CSŐFOGÓ KERESŐ MESE

Nyuszi apukája minden reggel sietett: gyorsan hajtott fel a réपालát, fűgén rágta el a vajjas kenyérét, majd robogva közlekedett a lakásban a fürdőszoba, a nappali és a konyha között. Végül a búcsúcsókákat is sűrű egymásutánban osztotta ki Nyuszi mamának és a nyuszi gyerekeknek. Aztán csak kapta a kabátját, és rohant az autóhoz.

Nyuszi apukája fontos munkát látott el: hol itt, hol ott szerelte az elromlott kazánokat, radiátorokat és csöveket.

Nyusziéknak nagy autójuk volt, az összes gyerek belefért, de csak hétvégeken tették bele az üléseket, munkanapokon Nyuszi apukája használta a járgányt. Telerakta a hátulját különböző palackokkal, szerszámokkal, csövekkel, csavarokkal és szögekkel. Csupa zörgő alkatrész csúszkált ide-oda a nagy ládában. Az autó, mint minden reggel, most is csörömpölve kanyarodott ki a nagykapun.

Aznap reggel Nyuszi nem ment óvodába, mert hiába volt hétköznapi, értekezletet tartottak az óvónénik, és ehhez nem volt szükségük gyerekekre. Nyuszi tehát otthon maradt, és legnagyobb öröme anyukája vállalta, hogy vigyáz két barátjára: Süni és Cicó is náluk töltötte a napot, mert dolgoztak a szüleik.

Remekül indult a délelőtt: megreggeliztek, aztán nekiálltak felépíteni a fából készült síneket Nyuszi húgának legnagyobb öröme. A sínek mellé házakat emeltek, piros tetős templomot, és még egy tűzoltóságot is építettek arra az esetre, ha kigyulladna a mozdony. Süni kezelte a felemelhető hidat, Cicó vezette a hosszabbik vonatot, Nyuszi és kishúga a két rövidebbet. Javában játszottak, amikor furcsa hang ütötte meg a fülüket. A ház előtt hangosan csörömpölve megállt Nyuszi papa autója.

–Mi történhetett? –ámult el Nyuszi. –Apu sosem jön haza napközben!

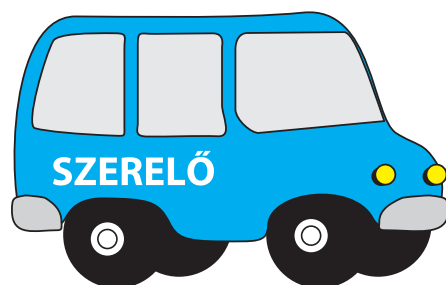
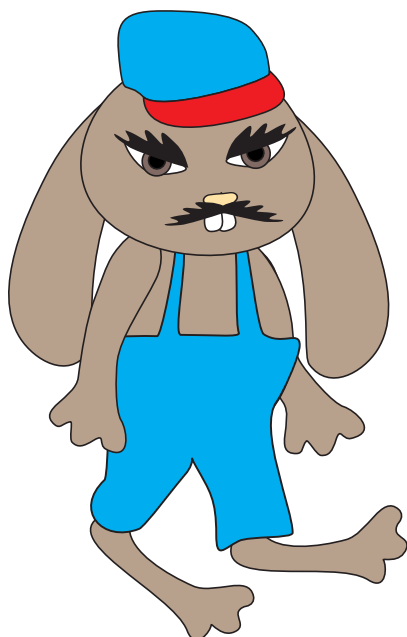
Hamarosan megtudták, mi hozta haza Nyuszi aput.

–Drágám –rontott be lobogó fülekkel az ajtón –, nem láttad a csőfogót?

–A csőfogót? Hogy néz ki? –kérdézt vissza a konyhából előbukkanó Nyuszi anyu.

–Hosszúkás, és a végén harap –felelte Nyuszi papa. –Az autóban nincs, már mindenhol kerestem. Itthon kell lennie. A szerszamos láda tetején volt, amikor múlt héten kipakoltam az autóból.

–Segíték keresni, ha valahol itt kell lennie! –sőhajtott megadóan Nyuszi mama. –Biztos ezek a csintalan kölkök tették el valahova. Gyerekek –szólt be a gyerekszobába –, gyertek, segítsetek felkutatni a csőfogót! Elcsavargott a rosszcson!



Nekiláttak a keresésnek. Először is felforgatták az előszobát. Megtalálták Nyuszi baba elveszett csigabigáját, előkerültek Nyuszi mama hajcsavarói, és meglett a felhúzható autó felhúzója is, ami már húsvétkor elveszett, a csőfogónak azonban nyomát se lették. A gyerekszobában folytatták a kutatást. Rá is leltek a teáskannára, amit Nyuszi és Cico néhány nappal korábban úrhajónak használtak, és a plüssállatkákat utaztatták benne. A nappali következett, de itt csak fél pár zoknik bukkantak elő a kanapé alól, kincset nem találtak – csőfogót sem.

Nyuszi apukája nagyot sóhajtott.

– A garázsban nem lehet. Tegnap raktam rendet odakinn.

– Talán szerelmes lett – kotnyeleskedett bele a beszélgetésbe Nyuszi kishúga. – Megtalálta élete szerelmét, és nemsokára sok kis csőfogóval költözik haza.

– Ugyan – legyintett Nyuszi –, ilyesmi csak lányoknak jut eszébe. Sokkal valószínűbb, hogy egy gonosz állat meg akarta támadni a házunkat, de a hős csőfogó rávetette magát, és megküzdött vele. Talán kinn hever az udvaron, sérülten.

– Gyerekek, ne beszéljétek számszámokat! – nevette el magát Nyuszi mama. – Inkább gyertek ki a konyhába, nemrég készítettem finom citromos teát! Megisszuk, és közben kigondoljuk, hol az a fránya csőfogó.

Bevonultak a konyhába, körbeülték az asztalt. Nyuszi mama kitöltötte a teát, vettek maguknak mandulás kekszet, és csendesen falatoztak. Nyuszi továbbra is izgatta a gondolat, hogy szegény csőfogó talán kinn hever az udvaron, így hát, amikor megitta a teáját, kinyitotta az ablakot, és kilesett. Nem látta kinn a keresett szerszámot. Visszaült a helyére, de az ablakot nem csukta be, az viszont alig egy perc múlva hangos dörrenéssel becsapódott.

– Már megint elveszett a kitámasztó! – bosszankodott Nyuszi papa. – Még ez is!

Nyuszi mama felállt, és egy hosszúkas, a végénél kanyarodó vasbotot vett elő az ablakpárkányról.

– Jó lesz ez is, két napja találtam, és egészen bevált!

– No, de hisz ez a csőfogó! – kiáltott fel elképedve Nyuszi papa.

– Ó, ezt kerestük? Ne haragudj, drágám! – kuncogott

Nyuszi mama. – Azt hittem, a nagyfiúk robotjának a karja!

A gyerekek hangosan nevettek. Nyuszi kezébe vette a csőfogót, és úgy tett, mintha a robotkarja lenne.

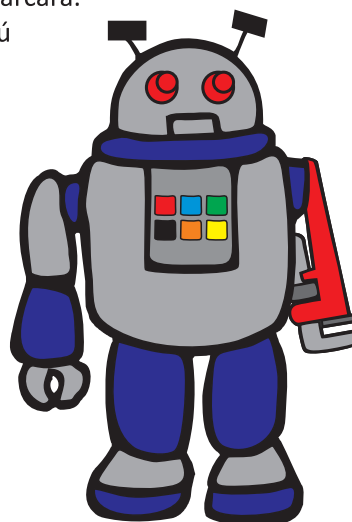
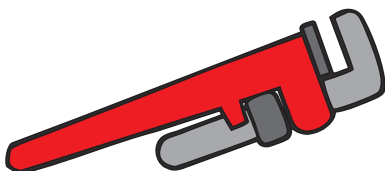
Cico és Süni az üres bögrét tették a fejükre szkafandernek. Hangosan nézőzva üdözték a robotot. Nyuszi húga sikoltva bújt az asztal alá. Nyuszi papa elmosolyodott, felpattant, felhajtotta a maradék teáját, és csattanós csókot nyomott Nyuszi mama arcára.

– Én már megyek is! Viszem a csőfogót! Ha véletlenül félkarú

robottal találkozom, majd felajánlom neki pótlásnak

– jelentette ki lelkesen vigyorogva, azzal elviharzott.

A gyerekek hosszan integettek utána az ablakból.





SÜNI ÉS AZ ŰRLÉNYEK

Süni a játszótéri diófán álló faházban üldögélt, és mogyoróvesszőből készített horgászbotot tartott a kezében. A bot végén fehér nylonszinór himbálózott, arra méretes tobozt kötött csalinak. A csalit a játszótér fölé lógatta, arrafelé, amerre Cicó és Nyuszi hintázott.

– Egyszerre megyünk, káposztás a fejünk! – kiabálta a két jóbarát, amikor nagy ritkán sikerült egy ütemben hajtaniuk a hintát.

Megpillantották Süni csaliját.

– Hahó, Süni! Mire vársz, csak nem a nagy vihart akarod kifogni a horgászbotoddal? – mókázott Nyuszi.

– Dehogy – méltatlankodott Süni. – Nem vagyok dedós. Űrlényeket akarok fogni.

Odalenn megállt a két hinta.

– Űrlényeket? – nézett fel álmétkodó irigykedéssel Cicó. – Tényleg?

– Aha – bólintott komolyan Süni. – Űrlényeket.

– Feljöhetünk? – reménykedett Nyuszi.

– Gyertek, csak ne kiabáljatok. Még a végén elriasztjuk őket.

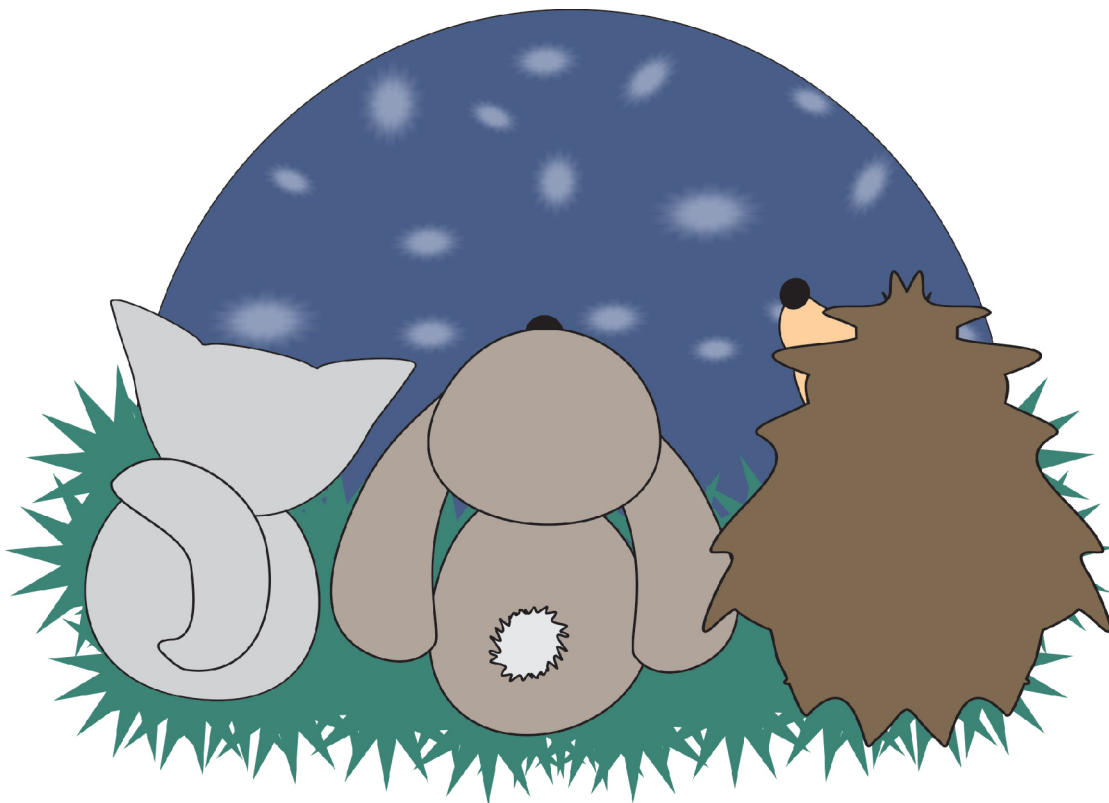
Cicó és Nyuszi felkapaszkodtak a keskeny kis létrán.

– Foghatom? – mutatott a horgászbotra Nyuszi.

Süni némán bólintott.



– Milyenek az úrlények? – érdeklődött Cicó.
– Nem tudom pontosan – vallotta be Süni. – Mindenesetre kicsik, ha nagyok lennének, nem tudnának röpdülni. Úgy gondolom, fenn hagyják az úrjárművet a felhők fölött, hogy ne lehessen megpillantani innen lentről, ők meg leröppennek, és felkutatják a Földet.
– Hú! – álméklodott Nyuszi – Jó lehet össze-vissza repkedni!
– Aztán meg világítanak is, mert kinn a világűrben sötétség uralkodik – fűzte hozzá Süni. – Láttam erről egy filmet. Az úr koromsötét és csak a Nap meg a csillagok fénye látszik.
– Nem lenne jó ott lakni – borzongott meg Cicó.
Közben lassan leszállt a nyári este, kigyúltak a csillagok az égen. Aztán odalenn a réten, akárha csillagok világítottak volna, fénylő pontok jelentek meg a szürkületben. Röpködtek a játszótér felett, egyikük-másikuk megtelepedett a csaliként kilógatott tobozon.
– Látjátok? – kérdezte izgatottan Süni. – Eljöttek!
– Látjuk – suttogta Nyuszi és Cicó.
Az úrlény-szentjánosbogarak szelíd zümmögéssel szálltak a rét felett.



A NYOMOZÁS

Hiába érkezett meg a tavasz, napok óta esett az eső.

Cicó, Nyuszi és Süni bánatosan üldögélt Cicóék konyhájában, vágyakozva bámultak ki a víztől csillogó játszótérre. Az eső ugyan épp elállt, de a hinták, a söndörödő, a homokozó és még a diófa tetejére épített kuckó is víztől csillogott.

– Maradjatok benn! – kérte őket Cicó anyukája.

– Ne menjetek ki, úgysem lehet játszani! Csupa víz lenne a ruhátok. Még megfáztok nekem.

A gyerekek benn maradtak a házban, de minden érdekes játékot meguntak már. Eleinte autóztak, aztán elővették a műanyag katonákat, és befőttesgumi-puskával lőtték a bábukat.

Rátaláltak Cicó apukájának borotvájára, és

meg akarták kopasztani vele az egyik plüssmackót, de Süni azt mondta, ez rosszkodás, nem játék. Végül kiültek a konyhába, ettek néhány vajas kenyeret, aztán csak nézték, nézték vágyakozva a kinti világot.

– Tyű, de jó lenne kimenni! – sóhajtott Nyuszi. – De ilyen vacak időben úgysem történik semmi.

Ekkor ütötte meg fülüket a kiabálás. Odakintről hallatszott. Az út túloldaláról jött, abból az irányból, ahol a buszmegállóval szemben álló nagy jegenyefák alatt a patak kanyargott.

– Ku-ku-ku-ri-kú! A ku-ku-ku-tya-fá-ját!

– Ez kakas szomszéd hangja! – pattant fel Cicó. – Vajon mi történhetett?

Mint akik összebeszéltek, egyszerre felugrottak, magukra kapták a gumicsizmát, kabátot, és kiszaladtak a házból egyenesen arrafelé, ahonnan a hangos kárálás hallatszott. Kakas szomszéd valóban ott állt a háza előtt, a kiskapuban, és hangosan kiáltozott:

– Tyú-tyú-tyú-kocska! Me-me-merre vagy?

Süni köszönt rá elsőként.

– Csókolom, Kakas bácsi. Mi baj van? Miért kiabál ilyen elkeseredetten?

– Tyúkocska elveszett! Pici csibe elcsavargott, őt indult megkeresni, de még mindig nem tért vissza. Pici csibe itthon van, el sem ment a csintalan, csak elbújt a levelesládában, és nem jött elő, amikor kerestük. Most viszont hiába kiáltozom Tyúkocska után! Jaj, mi történhetett vele?

– Majd mi megkeressük! – húzta ki magát bátran Nyuszi. – Süniéknek van nagyítójuk, a nagypapája azzal szokta olvasni a nagyon kis betűs cikkeket az újságban. Elkérjük, és megkeressük Tyúkocskát. Merre indult?

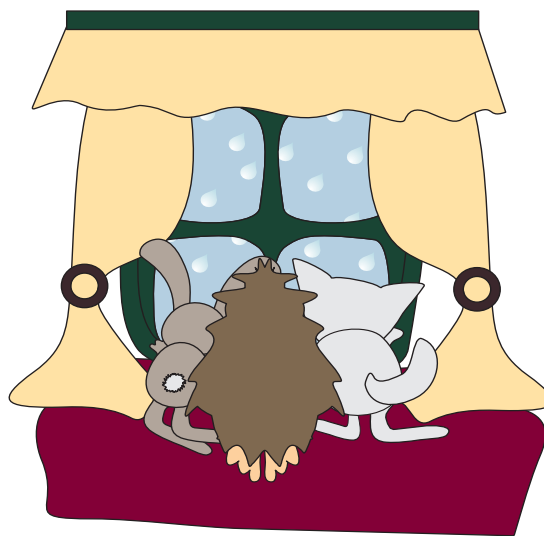
– Arrafelé, a patak mentén, ahol a legtöbb tyúkhúr nő.

– Indulás! – adta ki a parancsot Nyuszi. – Süni, te szaladj a nagyítóért, Cicó, hozzál zseblámpát, hátha sötét helyekre kell bevilágítanunk! Én addig olvasok a nyomokból.

Kakas bácsi elismerően nézett Nyuszira.

– Óvodás, és már olvasni is tud! Ez igen!

Amikor Süni és Cicó megérkeztek a nagyítóval és a zseblámpával, Nyuszi a ház előtti latyakos sárban guggolva találták. Csizmáját és nadrágját vastagon borította a maszat.



– Mit művelsz Nyuszi? – szörnyülködött Süni. – Csupa sár és szutyok lett a nadrágod!
– Nyomozok! – felelte titokzatosan Nyuszi. – Szeretnétek látni, amit én látok?

– Igen! – felelték egyszerre.

– Nézzétek, itt a pocsolya szélén két lábnyom látszik!

Az egyik Kakas szomszédé, a másik viszont valamivel kisebb, ez nem lehet másé csak Tyúkocskáé.

Kakas bácsié a ház felé indul, a másik viszont egyenesen...

– Arra tart! – kiáltott fel Cicó az árokpart felé mutatva.

– Gyertek! – intett nekik Süni, és nagytőjét a földre szegezve megindult a lábnyomok után. – Erre ment.

A nyomok kanyarogtak, néha kerültek egyet, időnként kivezettek az árokpartra, néha vissza, de töretlenül haladtak előre.

A három nyomozó lelkesen követte Tyúkocska lábnyomait. Egyszerre azonban olyan helyre értek, ahol a patak felett híd vezetett át, s mivel az árokparton nem láttak nyomokat, arrafelé kanyarodtak. Akkor történt, hogy újabb nyomra bukkantak.

– Oda nézzetek! – mutatott Nyuszi a híd korlátjára.

– Tyúhá! Hiszen ez Tyúkocska szatyra! – lelkesedett Süni. – Ezzel jár bevásárolni. Láttam.

– Jó nyomon vagyunk – bólintott Nyuszi. – Siessünk, ha ügyesek vagyunk, hamarosan utolérjük! A szatyrot vigyük magunkkal! Vigyázzatok, ne nyúljatok bele, mert lehet, hogy bűnjellel van dolgunk!

– Jó – vette magához a szatyrot Cicó. – A mindent, de nehéz ez a bűnjel! Majd cipeljétek egy kicsit ti is!

A híd után a nyomok jobbra kanyarodtak, majd a műútra érve egy idő után eltűntek.

– Talán csak azért nem látjuk a nyomait, mert lekopott a lábáról a sár, és az úton nem hagyott több nyomot – gondolkodott el Süni. – Mindenesetre kövessük az irányt, arra ment előre!

Hamarosan visszaérkeztek a kiindulópontra, a Cicóékkal szemközti épülethez. Kakas bácsi a ház előtt várta őket.

– Ku-ku-ku-ri-kú! Tyú-Tyú-Tyú-kocska hazaért! Csak a szatyrát hagyta el szegény. Odabenn sír, mert benne volt a sok tyúkhúr, amit a gyerekeknek gyűjtött vacsorára. Szegény, szegény Tyú-tyú-tyú-kocska!

– Ne bánkódjanak! – kiáltott fel Cicó. – Megtaláltuk a szatyrot. Itt van, tessék! – nyújtotta oda Tyúkocska szatyrát a kakasnak.

Erre a hírrre Tyúkocska is kiszaladt a házból.

– Még ilyen okos gyerekeket!

Megtaláltátok a szatyromat!

Hogyan bukkantatok a nyomára?

– Olvastunk a nyomokból!

– húzta ki magát Nyuszi, Süni és Cicó, és abban a pillanatban egyikük sem bánta, hogy csuromvizes és sáros lett a ruhája.

Igazi nyomozóknak ennyi meg se kottyan!

